

IUNIE 1998

Curierul dventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INȘPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS

Ellen White și cruditățile

4 De ce să ascultăm?

6 Întrebări de la fântână

9 Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii

14 Un loc de suflet

15 Întâlnire cu „Mama Rusie“

16 Avem nevoie una de alta

17 E.G. sau E.G.W.?

Editorial

3

Interviu

13

Colțul copiilor

20

Știri

22

La odihnă

24

În numărul viitor:

Ziua a patra

Ariel Roth

Am descoperit o comoară

Citind *Curierul Adventist* pe luna martie, în articolul „Am descoperit o comoară“, următoarea frază mi-a atras atenția în mod deosebit: „Dar, de câțiva ani, am descoperit că aceste nouă volume de *Mărturii pentru comunitate*, de Ellen White... sunt... niște comori“.

Atenția mi-a fost mărită și prin faptul că, de la venirea mea în contact cu adevărul prezent și cu Spiritul Profeteției, în 1938, mi-am dorit mult să am primele 6 volume, care fuseseră traduse în limba română, dar nu am avut acces la ele decât după 1990. Cu bucurie am sorbit vestea că tipografia noastră lucrează din greu la scoaterea la lumină a acestor volume, atât de mult dorite de sufletul meu. Dacă nu ar fi fost dat Spiritul Profetic, poporul advent n-ar fi existat, iar noi am fi fost undeva lipiți de unele dintre fiicele Babilonului sortite pierzării. Și, pentru că datorăm totul călăuzirii divine prin darul profeteției, această întârziere de a avea din abundență soliile sale este regretabilă.

Acum, dacă totuși sunt editate, trebuie să se facă o prezentare serioasă și un plan prin care *Mărturiile* să fie aduse în atenția poporului. Sugestia mea este ca ele să fie prezentate sub formă de seminarii, ca hrană pentru grupele mici integrale. Trebuie scoasă în evidență valoarea lor la formarea caracterului pe care îl așteaptă Dumnezeu de la noi.

„Cărțile Spiritului Profeteției și *Mărturiile* trebuie să fie introduse în fiecare familie care păzește Sabatul, iar frații să se cunoască valoarea și să fie îndemnați să le citească... Fiecare omenească nu primește cu plăcere musturarea și nici nu poate să înțeleagă binecuvântarea pe care o aduce ea“ (*Mărturii*, vol. 5, pag. 670-672).

Faceți tot ce vă stă în putință ca *Mărturiile* să ajungă interesante în fața poporului. Ele nu au fost date să stea dosite. Bunul Tată cere să vă binecuvânteze eforturile în direcția bună.

Ioan Bucuman, Câmpia Turzii

California Fitness...

Văd atâta suferință în jurul nostru. Văd foarte mulți vindecători, care profită foarte tare de pe urma așa-ziselor vindecări miraculoase. Isus le-a poruncit ucenicilor de atunci și de azi: „Vindecăți pe bolnavi... Fără plată ați primit, fără plată să dați“ (Mat. 10,7,8). Eu consider că porunca lui Isus este sfântă și trebuie îndeplinită. Avem, de asemenea, îndemnul din Iacov 5,14-16. Oare nu este nimeni în stare, nimeni atât de consacrat, încât să poată să îndeplinească ce este scris?

Ca un umil membru al bisericii Laodicea, vă rog să constituți un comitet de bărbați vrednici, credincioși, consacrați cu totul lui Dumnezeu și începeți să vindecăți poporul atât de bolnav spiritual și fizic.

Nu neglijați ce a fost uitat atâta amar de vreme! Satana lucrează prin agenții săi, iar

noi stăm și ne uităm. Ba mai mult, mulți recurg chiar la serviciile lor. Această scri-soare am scris-o după ce am citit articolul „California Fitness“ (*Curierul Adventist*, martie 1998), din care am înțeles că poporul lui Dumnezeu rătăcește încoace și încolo, în speranța de a găsi alinare a suferințelor. Nu-i lăsați așa. Fie-vă milă, căci milă vrea Domnul! Harul Domnului Isus Hristos să fie cu dv. și să vă lumineze.

Ecatrina Roth, Craiova

Metode de vindecare

Răspunsul privind „Metode de vindecare“, apărut în *Curierul Adventist* din luna martie 1998, poate fi interpretat în două feluri: „*Curierul Adventist* a tratat (informat) și va continua să trateze (informeze) cu prudență asemenea metode de vindecare“.

Tocmai aici se pune accentul - să nu fim prudenți în a informa, pentru a putea fi foarte prudenți în alegerea metodei de vindecare. Aceasta este cu totul altceva!

Conferința Generală recomandă, la nivel de biserică și la nivel individual, atitudinea de prudență față de practicile medicale alternative (vezi *Curierul Adventist*, feb. 1998, pag. 17, punctul 4), și nicidecum prudență în informare. Poziția Conferinței Generale este categorică și ne așază într-o lumină clară, ca să putem discerne de care parte ne aliniem și în privința redobândirii sănătății.

Eugenia Bubu, Târgu-Mureș

Publicația oficială a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii

Redactor Adrian Bocăneanu

Consultanți Aron Moldovan, Ioan Cămpian-Tătar, Adam Engelhardt, Teodor Huțanu, Virgil Pelcu, Teofil Petre, Iosif Suclu, Victor Zgunea

Colaboratori speciali Ioan Bucuman, Lucian Cristescu, Viorel Dima, Lazăr Forray, dr. Gily Ionescu, Gheorghe Modoran, Emilian Niculescu

Secretar de redacție Mihai Ghioaldă

Tehnoredactare George Toncu

Adresa redacției: Curierul Adventist, str. Labirint 116, 74124 București. Oficiul poștal 20, tel. 323 48 95.

Către cititori: Pagina pentru scrisori este un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestiile, reacții la articolele publicate, preferințe pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrite nesolicitate. Sunt binevenite informații și inițiativă

din viața comunităților. Apreciem articole care tratează aspecte legate de experiența personală și puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă.

Imprimată la Tipografia Viață și Sănătate.

Adresa: str. V. Brâncușe nr. 29, tel. 323 48 95.

ISSN 1220-6725
Anul LXXX nr. 6

Amintire revelatoare

Când vrei să spui ceva, ești confruntat cu una din două: fie sunt prea multe de spus, și atunci este dificil să alegi, fie n-ai nimic de spus, și atunci spui ceva ca să nu zici că n-ai spus nimic. Rândurile care urmează fac parte din prima dilemă.

După 20 de ani, promoția 1978 a Institutului Teologic s-a reunit la Cernica, pentru a privi serios în urmă și să învețe ceva din cele două decade de har.

Primul lucru evident este că Dumnezeu a binecuvântat în mod abundent o mână de oameni, făcându-i să sporească în toate privințele. Erau atunci o grupă de absolvenți entuziaști, majoritatea dintre ei căsătoriți de foarte curând, cu întrebările și neliniștile de rigoare, dar, mai presus de orice, cu dorința arzătoare de a se apuca imediat de lucru. Pentru o vreme, nu s-a mai auzit nimic, ca într-un fel de perioadă de așezare și înțelegere de sine. Apoi timid, ici și colo, mici fapte semnificative sau întâmplări majore au început să contureze un adevărat destin. Dumnezeu luca pe căile Lui specifice nu doar să modeleze o generație, ci mai degrabă să conducă înainte o biserică.

Este de la sine înțeles că de la întâlnire nu au lipsit nici amintirile cu haz. Se pare că viața este echipată în mod serios pentru supraviețuire, iar simțul umorului este destinat special pentru acest lucru. Cum se poate face baie la Zimnicea în condiții de misiune externă, la fel ca în noua Guinee, cum pot fi depășite noroaiile de la Războieni cu un bebeluș purtat într-un coș sau multe altele care n-ar încăpea nici chiar într-o carte, și totuși să-ți menții crezul drept și speranța

arzătoare, numai cu un ochi dispus să vadă motive de bucurie nevinovată în împrejurări adverse se poate supraviețui.

Dar lucrul cel mai evident este că Dumnezeu Se manifestă tot atât de binevoitor în experiența câmpului păstorit, ca și în micile întâmplări de familie. Au fost biserici de clădit sau oameni de recuperat, au fost mii de Biblii de procurat în condiții de război psihologic, au fost cărți de

Aflată pentru multă vreme pe frontul deschiderii și înnoirii, ajunsă la jumătatea vieții, această generație simte că a sosit vremea să vină în ajutorul identității și misiunii specifice.

multiplicat și distribuit cu amenințarea neprevăzută iminent. Au fost înfățișări la tribunal și încercări providențiale în scriptele grefierului. Au fost pericole pe uscat și pe apă, au fost temeri și temerari pe timp de zi și de noapte. Au fost perioade interminabile de stres și disperare, dar s-a meritat efortul. Când s-a făcut, în sfârșit, un fel de lumină, ostenețele trecute au rămas doar ca amintirea unui program divin, prin care răzbate destinul unui popor ales.

În al treilea rând, întâlnirea aniversară de la Cernica a arătat destul de clar că, o dată cu trecerea timpului, o generație își schimbă rolul. Aflată pentru multă vreme pe frontul deschiderii și înnoirii, ajunsă la jumătatea vieții, această generație simte că a sosit vremea să vină în ajutorul identității și misiunii specifice. Este ca și când biserica, asemenea unui organism viu, își ia toate măsurile de prevedere, pentru a-și asigura dezvoltarea și perpetuarea. Acest lucru nu dovedește doar că există o inteligență integrată în viață, ci, mai mult decât atât, că un Tată înțelept și iubitor lucrează dinăuntru unei generații, ca să îndrepte viitorul spre împlinirea voinței Sale și a planului Său. Acest aspect a transformat o simplă adunare de amintire într-un serios moment de înțelepciune și de consacrare. Încheierea întâlnirii, cufundată pe îndelete în interminabile rugăciuni, arată clar spre vocația devoțiunii autentice și practice.

Se pare că există o forță vindecătoare a amintirii, care s-a putut vedea atunci când grupul celor prezenți la întâlnire a încercat să-și refacă integritatea, evocând figurile marilor absenți. Nu au fost doar linii de crochiu, modelând portrete robot, în drumul lor spre identitate, ci au fost reconstituite suflete autentice, cu detalii și trăsături personale. Acest exercițiu a suplinit lipsa în persoană a celor neprezenți și poate că i-a recreat, chiar cu un plus de farmec și de candoare. A fost o sesiune de dragoste aplicată și a fost bine și frumos.

Și pentru că tot s-a născut de curând un departament al virtuților uitate, serviciul de luptă în rugăciune, întâlnirea de la Cernica se poate asimila ca un viitor program de amintire revelatoare. Un imens potențial de făgăduință și de speranță așteaptă să fie trecut în stare activă, iar generații de absolvenți ai Institutului Teologic sunt provocate să urmească din loc o tradiție necesară.

Ion Buciuman, directorul Departamentului Tineret la uniune, din luna aprilie ales președinte al Conferinței Banat

De ce să ascultăm?

Cum se împacă poruncile și crucea

De ce ne cere Dumnezeu să ascultăm, dacă suntem mântuiți prin har? Ani de zile m-am luptat cu această întrebare. Doar acum câteva săptămâni, am dat peste un text din Biblie, care m-a ajutat să întregesc tabloul.

Dar mai întâi voi prezenta câteva lucruri care vor ajuta la înțelegerea acestui subiect. Una dintre primele întrebări la care învățăm să răspundem, ca adventiști de ziua a șaptea, este aceasta: „Ce este păcatul?” Răspunsul obișnuit spune că „păcatul este călcarea legii lui Dumnezeu”. Probabil cunoașteți răspunsul la următoarea întrebare: „Cine a fost prima persoană care a păcătuit?” „Satana”, veți spune, sau, mai corect, „Lucifer” - heruvimul acopentor, care avea funcția cea mai înaltă dintre toate ființele create, în universul întreg.

Dar permiteți-mi să vă mai pun o întrebare: „Spuneți-mi, care a fost marele păcat al lui Lucifer?” Isaia ne dă răspunsul: „Cum ai căzut din cer, Lucifer strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor! Tu ziceai în inima ta: 'Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miază-noaptei; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt'” (Is. 14,12-14).

Așa cum observăm, pasajul acesta nu indică nici un act al lui Lucifer de încălcare a unei porunci clare a lui Dumnezeu. Păcatul său a constat în hotărârea de a da la o parte autoritatea suverană a lui Dumnezeu. El a ales, în inima lui, să nu fie „îngrădit” de autoritatea lui Dumnezeu. El își zicea: „Voi hotărî singur! Eu voi hotărî! Dacă alegerile mele vor coincide cu voința lui Dumnezeu, cu atât mai bine; iar dacă nu vor coincide, sunt totuși alegerile mele. Voi face cum vreau eu. Vreau să fiu ca Cel Prea Înalt”.

Dar nu poate fi decât un singur Dumnezeu în cer, un singur izvor al autorității supreme. Dumnezeu ar fi putut să zdrobească pe Lucifer și revolta lui într-o clipă, printr-o manifestare teribilă a puterii și dreptății cerești. Dar, în loc de aceasta, l-a alungat din cer împreună cu îngerii săi. Fiecare dintre acești îngeri a fost îndepărtat pentru un singur motiv: pentru că era individualist la maximum. Fiecare a respins limitele în ce privește conduita morală. Fiecare a hotărât să fie propriul său dumnezeu.

Pe pământ

Privită din această perspectivă, istorisirea despre Adam și Eva, din Genesa 3, este mult mai clară. Dumnezeu le dăduse primilor noștri părinți un cămin al slavei, care întrecea orice închipuire. „Este al vostru. Aveți grijă de el”, le spusese Dumnezeu, „dar acolo este un pom care nu vă aparține. Să nu vă atingeți de el. Să nu mâncați din el, pentru că, în ziua în care veți mânca din el, veți muri negreșit”.

Dumnezeu nu le dăduse explicații. Lucrul fundamental pe care l-a așezat în fața lor a fost supunerea față de autoritatea Sa: „Să nu vă atingeți de el”.

Unele dintre poruncile lui Dumnezeu, din Biblie, apelează la rațiunea noastră. Altele ne cer să recunoaștem

Robert Folkenberg

autoritatea divină. De exemplu, Dumnezeu ne interzice să mâncăm carnea animalelor care se hrănesc cu resturi, salubritând mediul înconjurător. Nu este necesară o putere de gândire imensă ca să ne hotărâm să fim de acord cu porunca lui Dumnezeu de a nu ne hrăni cu gunoaiile!

Dar Dumnezeu spune, de asemenea: „Ziua aceasta, a șaptea zi, este ziua pe care am pus-o deoparte ca fiind sfântă. Da, are 24 de ore, ca oricare altă zi; în ziua aceasta, pământul continuă să se învârtască în jurul soarelui și al axei sale. Dar aceasta este ziua Mea. Să nu vă atingeți de ea. Nu o călcați în picioare. Sfințiți această zi!”

Rațiunea vine cu întrebarea: „De ce nu este la fel de bună ziua dinaintea acesteia sau cea de după ea?” Dar Dumnezeu spune: „Pentru că asta aștept Eu de la voi. Aceasta este ziua Mea”.

Când i s-a adresat Evei în grădina, Lucifer avea o singură posibilitate. „Ia doar puțin”, o invită el.

Primele cuvinte ale Evei au fost un model de ascultare. „Femeia a răspuns șarpei: 'Putem să mâncăm din rodul tuturor pomilor din grădina. Dar, despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: Să nu mâncați din el, și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți'” (Gen. 3,2,3). Să citezi cuvintele lui Dumnezeu ca motiv al ascultării - este un răspuns bun.

Dar șarpele a spus: „Hotărât că nu veți muri: dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul” (vers. 4,5). El nu a citat cuvintele nici unei alte autorități; nu a apelat la nici o altă putere. Cuvintele sale erau în directă contradicție cu autoritatea lui Dumnezeu și negau realitatea morții.

Înainte de aceasta, Eva nu se confruntase niciodată cu posibilitatea alegerii între mai multe autorități - mai mulți dumnezei. Nici nu nutrise gândul că ar putea fi ea însăși un dumnezeu, așa cum pretindea acest șarpe.

Cum a rezolvat Eva dilema? Ea a recurs la folosirea puterii de gândire pe care i-o dăduse Dumnezeu, ca să ajungă la concluzia pe care Dumnezeu o interzisese. Observați cei trei pași: Ea a văzut (1) că „pomul era bun de mâncat”, (2) că era „plăcut de privit” și (3) „că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea” (vers. 6). Eva a studiat dovezile empirice pe care le avea la dispoziție și a acționat pe baza lor, așa cum fac astăzi mulți raționaliști, în știință, literatură, artă, filozofie și... religie.

La fel ca atât de mulți oameni de astăzi, Eva a luat în considerare doar dovezile care îl excludeau pe Dumnezeu. Eu crezusem că ea a păcătuit când a mâncat din fructul oprit. Dar ea a păcătuit atunci când s-a hotărât să acționeze în afara sferei autorității lui Dumnezeu; când s-a hotărât să acționeze pe baza factorilor pragmatice sau estetice - bun de mâncat, plăcut de privit, probabilitatea de a-i deschide mintea. Ea a păcătuit atunci când a exclus autoritatea lui Dumnezeu, maiestatea Sa suverană, ca fiind baza pentru luarea unei decizii și factorul suprem de stabilire a ceea ce este corect, bun și adevărat. Mâncarea fructului a fost o manifestare, o expresie a păcatului ei.

Ellen White spune că esența păcatului lui Lucifer constase tot în respingerea autorității divine: Satana „se

laudă în fața simpatizanților săi că nu se va supune autorității Domnului Hristos" (*Spiritual Gifts*, vol. 3, pag. 37). La rădăcina păcatului stă revolta, respingerea suveranității lui Dumnezeu. Dar autoritatea lui Dumnezeu nu va fi supusă unui referendum. Împărăția Sa nu este o democrație parlamentară formată după opiniile și preferințele noastre. Nu a fost și nu va fi niciodată.

Alegerea Evei și cea a lui Adam au infectat pe fiecare dintre noi cu un virus fatal. În firea noastră este sădită o dorință, o pornire, o pasiune copleșitoare ca să fim propriul nostru Dumnezeu și să înălțăm autoritatea opiniilor noastre.

Nu știința a dat naștere darwinismului, ci îngroparea autorității divine într-o mlaștină primitivă. În mod similar, „învățații în domeniul religiei”, care admit ipotezele distructive ale metodei istorico-critice de interpretare a Bibliei, caută să elimine supranaturalul din Scriptură și să reducă scrierile sale la un mit creat de oameni.

Noi, credincioșii, nu suntem imuni față de ispita de a ajunge „ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul”. Dar Dumnezeu, în harul Său, nu ne lasă acolo unde suntem. El a conceput planul de mântuire, a dat solia Evangheliei și a trimis Duhul Sfânt, în așa fel încât să ne confruntăm în mod direct cu problema autorității Sale suverane în univers, precum și în viața noastră.

Ne întorcem astfel la întrebarea de la care am pornit: De ce ne oferă Dumnezeu mântuirea prin har, prin credință, iar apoi ne cere să ascultăm? Eu văd doar trei opțiuni.

Prima opțiune: Dumnezeu ne cere să ascultăm pentru că este impresionat de ascultarea noastră. Dar, dacă eu consider că am mai multe șanse de a fi mântuit pentru că ascult sau de a fi pierdut pentru veșnicie pentru că nu ascult, acesta este legalism - legalism clar, absolut. Noi fie suntem mântuiți prin credință, fie nu suntem mântuiți deloc. Suntem mântuiți numai prin meritele Domnului Isus Hristos.

Opțiunea 2: Poate că Dumnezeu îmi cere să ascult pentru ca semenii mei să fie impresionați de puterea unei vieți neprihănite. Dar atunci, ori de câte ori am fi singuri, când n-ar avea cine să fie impresionat, n-ar exista nici o pretenție de ascultare din partea noastră.

Opțiunea 3: Aceasta este amintită în 1 Ioan 2,3, textul care m-a ajutat să întregesc tabloul acesta: „Și prin aceasta știm că îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui”.

Domnul Isus ne spune: „Te iubesc cu o iubire veșnică. Îți dau mântuirea în dar, fără plată. Dacă Mă primești ca pe Mântuitorul tău, atunci, ca expresie a recunoștinței iubitoare, trebuie să Mă primești și ca pe Domnul tău, ca pe Stăpânul tău, ca pe autoritatea supremă și suverană în viața ta. Iar dacă Mă primești ca pe Domnul tău, voi intra, îți voi schimba inima de piatră și îți voi da o inimă de carne. Voi scrie poruncile Mele în inima ta și, prin harul Meu, vei începe să trăiești așa cum doresc Eu”. Ellen White a exprimat aceasta succint, când a scris: „În viața aceasta trebuie să învățăm supunerea față de voința divină. Altfel nu vom putea intra în Împărăția cerului” (*Australasian Union Conference Record*, 12 iulie 1899).

Dar cum voi ști că a avut loc acordul acesta?

„Prin ascultare din partea ta”, spune Domnul Isus. „Este ușor ca ființele păcătoase să dea explicații pentru revoltă, să-Mi spună: 'Doamne, Doamne', și apoi să nu facă ce spun Eu. Ascultarea arată clar, aproape imediat, că te-ai supus autorității Mele și îți demonstrează faptul că Eu lucrez în tine și voința, și înfăptuirea, după buna Mea plăcere. Ascultarea ta va fi pentru tine semnul supunerii tale voluntare față de autoritatea Mea binevoitoare.”

Când înțelegem că păcatul nu este doar comportamentul care se vede sau călcarea unei reguli, atunci în-

cepem să creștem în viața creștină. Când înțelegem că fiecare ispită reprezintă o alegere, nu doar cu privire la o regulă sau la un principiu de stil de viață, ci o alegere pentru sau împotriva autorității suverane a lui Isus Hristos ca Domn al vieții mele, deodată începem să vedem armonia dintre credință și ascultare, între care, altădată, vedeam doar conflict. Când înțelegem adevărul biblic vital, că ascultarea noastră are scopul să ne fie un semn că Isus Hristos este Domn în viața noastră și expresia iubirii noastre față de El, ajungem la o binecuvântată unire a drumurilor.

Astfel vom fi ferii de căderea în două vederi greșite cu privire la Evanghelie: (1) că îndreptățirea prin credință duce la suveranitate individuală, în loc să ducă la supunerea față de voința lui Dumnezeu; și (2) că îndreptățirea are ca rezultat fapte bune meritorii, pe măsură ce Duhul Sfânt ne face în stare să păzim legea lui Dumnezeu.

Ellen White ne dă următorul sfat: „Dacă vrei să ajungi ucenic în școala Domnului Hristos, să-I supui voința ta și să te așezi sub disciplina Sa, vei putea umbla în căile Sale; și, prin trăirea în legătură continuă cu Isus, vei fi un canal prin care lumina să ajungă la alții... Supunerea față de autoritatea Domnului Hristos, care este o calitate esențială a ucenicilor Săi, nu doar că se opune mândriei care se simte jignită când primește sfaturi și învățături, dar cei ce o au vor alege să se supună unui altora” (*The Upward Look*, pag. 361).

Ascultarea: Un dar al harului

Vestea glorioasă a Evangheliei înseamnă trăirea experienței pline de bucurie, a primirii Domnului Isus ca Mântuitor, a cunoașterii faptului că numele noastre sunt scrise în cartea vieții, a siguranței că faptele păcătoase ne sunt șterse. Dar Dumnezeu știa că firea noastră păcătoasă, egoistă, ne va face să purtăm Numele Domnului Hristos, dar să trăim mai departe în revoltă, închinându-ne părerilor noastre, în loc să ne închinăm voinței Sale. De aceea El a făcut planul de mântuire, pentru ca, fiind atrași de Duhul Sfânt, inima noastră să fie zdrobită de contrastul dintre imensitatea păcatului nostru și iubirea Sa insondabilă. Cădem în fața Sa, strigând: „Domnul Meu și Dumnezeul Meu”, și îi predăm inima noastră, primindu-L nu doar ca pe Mântuitorul, ci și ca pe Domnul nostru.

Când căutăm să aducem la îndeplinire voința Sa, ne găsim în mijlocul conflictului dintre bine și rău, dintre voința Sa și dorința noastră de a ne închina părerilor noastre. Suntem confrunțați cu alegeri care vin în conflict cu dorințele noastre personale. Pentru unul, conflictul este cu privire la Sabat; pentru altul, cu privire la zecime; pentru altcineva, cu privire la bi-juterii, la alcool sau la ispita jocurilor de noroc. Domeniul în care se manifestă conflictul acesta poate fi diferit, dar lupta este aceeași pentru fiecare dintre noi: vom renunța la „dreptul” de a fi Dumnezeu pentru noi înșine, de a avea părerii suverane?

„Și eu sunt om sub stăpânire”, a spus sutașul roman, luptându-se să-și exprime credința în Domnul Isus. Iar de pe buzele Domnului a venit cea mai înaltă laudă pentru această mărturisire: „Nici în Israel n-am găsit o credință așa de mare!” (vezi Mat. 8,5-13).

Poți spune același lucru, astăzi? Ești „un om sub stăpânire” - sub autoritatea lui Dumnezeu, care conduce viața ta și te transformă prin puterea Duhului Sfânt care locuiește în tine? Te rog, nu lăsa din mână articolul acesta, până când nu ai făcut această alegere în inima ta. Pentru că nu este o exagerare să spun că de această alegere depinde destinul tău veșnic.

Robert Folkenberg este președintele Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șapte.

Adventist Review, 7 mai 1998

Întrebări de la fântână

În cadrul aniversării a 70 de ani de la apariția revistei Ministry, președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din lume își afirmă cele mai importante convingeri și preocupări privind lucrarea bisericii astăzi.

Robert Folkenberg

După o zi lungă de lucru, trei studenți la seminar și un pastor bătrân se adunaseră în jurul fântânii satului. Privind în jos, în groapa cu pereți pietriți, se întrebă unii pe alții cum ar putea măsura apa din fântână.

„Răspunsul e simplu“, spuse unul dintre studenți. „Eu aș calcula volumul găleții, aș coborâ-o în fântână și aș număra de câte ori am scos-o plină, până când s-ar termina toată apa.“

„Și ne-am alege cu o fântână secată“, murmură bătrânul pastor.

„Nu“, spuse al doilea. „Eu n-aș folosi metoda aceasta. Eu aș umple fântâna cu pietricele și aș măsura apa în timp ce urcă și se revarsă.“

„Și am rămâne fără fântână“, murmură iarăși bătrânul pastor.

„Să fim rezonabili“, spuse al treilea. „Eu aș calcula diametrul fântânii și aș coborî un fir cu plumb în ea. Măsurând adâncimea apei, aș afla volumul apei din fântână.“

„Și n-ar mai rămâne nici o taină“, murmură pastorul pentru a treia oară.

„Păi atunci dv. cum ați face?“ întrebă cei trei. „Aveți o metodă mai bună ca să măsurați apa din fântână?“

„Și eu“, spuse rar bătrânul pastor, „aș coborî găleata în fântână, dar numai o dată. Iar după ce aș ridica-o, aș tot bea apă rece.“

În prospețimea pe care mi-ar da-o, aș măsura apa din fântână: *Mi-a potolit setea? Mi-a luminat privirea? Mi-a răcorit fruntea? Mi-a limpezit gândurile?*

Dacă da, atunci am ști că este

apă bună - apă excelentă - și singura apă de care eu și oricare om din satul acesta avem nevoie.

Numai cei care nu însetează niciodată măsoară adâncimea apei din fântână.“

Există un farmec aparte în a-i cere unui conducător al bisericii să spună ce gândește despre viitorul

Prima întrebare vitală despre viitorul lucrării de pastor este dacă noi înșine ne potolim setea cu apa vie pe care Domnul Isus le-o dă servilor Săi. Dacă răspunsul este afirmativ, atunci vom lucra mai departe cu bucurie. Dacă nu, atunci nu va fi nimic care să ne ia gustul de praf și cenușă din gură.

lucrării pastorale. Ca grup, conducătorii sunt deseori criticați că îi interesează numai ce poate fi determinat, concretizat și cuantificat - că îi interesează doar volumul apei din fântână. Departe de lumea reală, spune vechea zicală, conducătorii nu pot ști multe despre cei care „stau și vorbesc“ în fața poporului lui

Dumnezeu în fiecare săptămână. În lumea noastră sofisticată, birocratică, sugerează unii, nu se întâmplă niciodată ceva „real“.

Dar adevărul este că mie mi-e sete și acum - și nu doar de apă rece, limpede, de la fântână. Când văd o lume care se mișcă haotic, ieșită de sub control, când mă lupt cu situații în fața cărora chiar Solomon s-ar da înapoi, rămân zi de zi mai însetat de apă vieții, scoasă din izvoarele mântuirii. Mai insistent decât ceasul deșteptător, la ora 5 dimineața, sau decât telefonul care sună noaptea este sentimentul tot mai puternic că trebuie să beau în fiecare zi apa pe care i-o oferea Domnul Isus femeii de la fântână. Fără apa aceea, lucrarea de pastor este o activitate sterilă și apăsătoare.

Ne potolim setea?

De aceea vă invit să mergem din nou la fântână. Indiferent dacă sunteți pastor hirotonit sau în conducerea bisericii, lucrător biblic sau evanghelist, fiecare pastor bea din același izvor. Prima întrebare vitală despre viitorul lucrării de pastor este dacă noi înșine ne potolim setea cu apa vie pe care Domnul Isus le-o dă servilor Săi. Dacă răspunsul este afirmativ, atunci vom lucra mai departe cu bucurie. Dacă nu, atunci nu va fi nimic care să ne ia gustul de praf și cenușă din gură.

Unii oameni presupun, pur și simplu, că fiecare pastor are o legătură vie, puternică, cu Domnul Isus Hristos și trec la alte subiecte. Dar eu mă opresc astăzi aici. Atât din viața mea, cât și din viața multor pastori care îmi sunt apropiați, cunosc prea bine perioadele de uscăciune,

zilele grele, în care suntem ispititi și facem conduite și apeducte pentru apa pe care rareori am gustat-o. Solicitățile enorme de a sluji oamenilor ne constrâng să „dăm întâietate altora”, înțelegând prin aceasta că, de multe ori, ne ocupăm mai întâi de setea altora, și apoi de a noastră. Dar, deși pare ceva lăudabil, acesta este începutul unei deshidratări spirituale interioare.

Apa vie nu poate fi strânsă în lacuri de acumulare sau în rezervoare; nu poate fi închisă în vase ermetice și păstrată pentru zile aride. Un autor spune astfel: „Tu nu ai ce ai avut cândva, alături de Dumnezeu. Ai doar ce ai primit astăzi de la El”.

Fiecare dintre noi conturează chiar astăzi viitorul lucrării pastorale adventiste, consacrand sau nu, din timpul său, în fiecare zi, ca să fie împreună cu Isus Hristos pentru rugăciune, pentru studiu, pentru închinare. De la un capăt al bisericii la celălalt, este timpul să ne anunțăm unii pe alții cerința ca fiecare pastor adventist să fie un om al lui Dumnezeu profund consacrat. Trebuie s-o repetăm până când ajungem s-o credem: un pastor care nu se roagă este un impostor și un pastor care nu este întemeiat în Cuvânt este un călăuzitor orb, indiferent de talentul retoric, de sensibilitatea față de oameni sau de iscusința sa în conducere.

Privește adânc în fântână, frate pastor! Te bucuri în fiecare zi de o conversație cu Mântuitorul tău, care să-ți potolească setea? Găsești idei proaspete și semnificații mai adânci, pe măsură ce studiezi Cuvântul Său? Te bucuri astăzi datorită mântuirii câștigate pentru tine prin sângele Domnului Isus Hristos? Este transformată viața ta - căsnicia ta, familia ta, atitudinile tale, obiceiurile tale - prin puterea pe care a promis-o Domnul Isus tuturor celor care-L urmează? (vezi Ioan 1,12).

Eu descriu aici un fel de inventar spiritual făcut pentru pastor și de către pastor, mult mai cercetător și mai direct decât oricare instrument pe care l-ar putea crea vreodată biserica. Eu visez la pastori care se consideră răspunzători în fața lui Dumnezeu, exact așa cum

Dumnezeu îl consideră pe fiecare dintre noi răspunzător în fața Sa.

Mulți pastori îmi spun că au descoperit evaluarea personală ca pe unul dintre cele mai benefice lucruri pe care le-au făcut în lucrare. Să-mi pun de câteva ori pe an o serie de întrebări oneste, cu privire la viața mea spirituală (sau să am un partener spiritual pe care l-am încurajat să-mi pună aceste întrebări) înseamnă să mă confrunt cu viața așa cum trebuie să se confrunte cu ea fiecare credincios - cu onestitate, cu umilință și cu speranță.

Un pastor care se roagă creează în mod inevitabil o comunitate care se roagă. Un pastor care se bucură în har formează un popor care vestește bunătatea Domnului. Un pastor care obține biruința asupra propriilor obiceiuri și atitudini exemplifică în fața bisericii adevărul că servim unui Dumnezeu care ne transformă.

A fi slujitor al Evangheliei pentru alții nu trebuie să ajungă niciodată o scuză ca să nu mă bucur eu însumi de bunătatea lui Dumnezeu sau să nu cunosc în viața mea puterea Sa transformatoare.

Cresc membrii noștri în har?

Când privesc adânc în fântână, se ridică a doua întrebare: „Cunosc membrii bisericii mele bucuria Evangheliei și puterea ei transformatoare, ca rezultat al lucrării mele?” Aici suntem ispititi să șovăim și să începem să ne ex-

primăm nemulțumirea față de cei care vor să numere și să consemneze totul într-un fel de tabel. Ne temem că, punând întrebarea binevenită - „Cresc membrii mei în har?” - vom fi conduși la o serie de răspunsuri mai puțin bine-venite - la bilanțuri, la numărul de botezuri, la obiectivele realizate și la scopurile atinse.

Dar nu poate exista o oglindă mai fidelă, a experienței mele cu Dumnezeu și a mărturisirii mele cu privire la lucrarea de pastor, decât starea spirituală a oamenilor care beneficiază de această lucrare în fiecare săptămână. Aceasta nu înseamnă că fiecare membru va fi receptiv din punct de vedere spiritual sau că unii membri nu au fost împietriți de păcat. Totuși, este adevărat că un pastor care se roagă creează în mod inevitabil o comunitate care se roagă. Un pastor care se bucură în har formează un popor care vestește bunătatea Domnului. Un pastor care obține biruința asupra propriilor obiceiuri și atitudini exemplifică în fața bisericii adevărul că servim unui Dumnezeu care ne transformă. Dacă lucrarea mea este autentică, dacă e binecuvântată de Dumnezeu, atunci ar trebui să fiu încântat de mandatul de a-i conduce pe alții în aceeași experiență a mântuirii, ca aceea pe care o am eu, și de a-i învăța să bea din același izvor.

Este mult mai ușor să acuz biserica pentru lipsă de maturitate spirituală decât să recunosc că este posibil ca, în parte, să fiu și eu răspunzător pentru crearea sau perpetuarea acestei lipse de maturitate, printr-o viață de slujire intensă, dar fără rugăciune. Dacă sunt cât de cât obiectiv și evaluez sincer starea spirituală a oamenilor pentru care lucrez, s-ar putea să descopăr cel puțin o slabă reflectare a propriilor mele lupte spirituale. A privi onest starea spirituală a celor pentru care slujesc este cel mai sigur mod de a mă face să îngenunchez, rugându-mă ca Dumnezeu să-mi dea o putere mai mare decât a mea și o solie a Lui.

Exprimate în mod deschis, întrebările sunt acestea: „Câți dintre membrii mei cunosc bucuria și puterea transformatoare a Evangheliei? Crește numărul celor care se bucură

de siguranța mântuirii prin sângele ispășitor al Domnului Isus? Membrii pe care îi păstoresc sapă mai adânc în Cuvântul lui Dumnezeu, ca rezultat al lucrării mele pentru ei? Câți dintre ei întâmpină dificultățile vieții cu rugăciune, nu doar cu propria lor înțelepciune? Este numărul lor mai mare acum decât cu șase luni sau cu un an în urmă?"

Nimeni nu este mai pregătit să pună aceste întrebări și să răspundă la ele decât pastorul. Conducătorii și cei care slujesc în biserică în activități specializate nu pot cunoaște ansamblul relațiilor familiale, aspectele de ordin istoric și totalitatea darurilor care definesc caracterul unic al fiecărei biserici locale. Aceia dintre noi care servesc biserica în alte roluri decât cel de pastor au obligația specială să creeze un climat de sinceritate și de încurajare în fiecare regiune, așa încât nimic să nu-l rețină vreodată pe un pastor să pună și să răspundă la aceste întrebări vitale.

Dacă este adevărat că biserica nu poate realiza ceea ce așteaptă Dumnezeu de la ea, dacă nu există responsabilitate - și eu cred că există -, atunci trebuie să avem cea mai mare grijă ca nimic să nu ne împiedice de la acest mandat. Nici un pastor nu trebuie să se teamă vreodată că evaluarea onestă a bisericii pe care o slujește va fi altfel decât aprobată și apreciată.

Cum ne raportăm la marele mandat?

A treia întrebare se ridică, atunci când privim în fântână: „Dau dovadă cei care beneficiază de lucrarea mea că își înțeleg rolul unic în marele mandat?"

De 135 de ani, adventismul de ziua a șaptea subliniază pe bună dreptate mandatul de a forma ucenici. Și am făcut-o cu o putere și cu un entuziasm care ne-au condus aproape în fiecare țară de pe glob. Avem un angajament special față de Sabatul lui Dumnezeu, un fel inegalabil în care înțelegem lucrarea Domnului Hristos în Sanctuarul din cer și descoperirile profetice cu privire la viitorul

acestei lumi. De aceea, a fi adventiști înseamnă să avem o pasiune pentru cei care vor fi despărțiți pentru veșnicie de Domnul Hristos, dacă nu le vestim adevărul așa cum este în Domnul Isus.

În calitate de conducător spiritual care am răspunderea să fac ucenici, trebuie să dau atenție acestor întrebări: „Formez eu oameni care lucrează cu entuziasm pentru salvarea sufletelor? Cei care mă ascultă predicând și învățând vestea bună a Evangheliei aud și chemarea Evangheliei de a merge și a face ucenici? Pasiunea mea pentru cei pierduți ajunge și pasiunea lor?"

Dacă pastorul înțelege că are rolul de educator, model, arbitru, călăuzitor și coleg misionar al membrilor, aceasta îi dă o putere mobilizatoare și spirituală care vine direct din Cuvântul lui Dumnezeu.

Ca să gândim și să vorbim astfel este nevoie de un model de responsabilitate pastorală diferit de cel pe care îl cunosc mulți dintre noi. Modelul potrivit căruia pastorul trebuie să fie doar un păstor liniștit, mulțumit dacă turma crește din punct de vedere biologic, nu poate fi un model corespunzător pentru pastorație. Dar dacă pastorul înțelege că are rolul de educator, model, arbitru, călăuzitor și coleg misionar al membrilor, aceasta îi dă o putere mobilizatoare și spirituală care vine direct din Cuvântul lui Dumnezeu.

Am auzit recent un grup de laici care erau supărați pentru că pastorul lor îi muștrase aspru. Le spusese că e treaba lui, nu a lor, să predea studii biblice și să-i pregătească pe oameni pentru

botez. Ei simțeau frustrarea pe care o simt atâția oameni, când aud chemarea Domnului Isus și totuși se confruntă cu realitatea unei biserici nepregătite să le folosească energiile. Este necesar ca aceia dintre noi care sunt angajați să lucreze ca pastori să biruiască orice nesiguranță pe care o pot simți atunci când misiunea „trece de la noi la alții". Tendințele demografice din mișcarea noastră mondială și sfaturile prețioase și sigure care ne-au fost date ne arată un viitor în care creșterea atât cantitativă, cât și calitativă a bisericii va fi atât de explozivă și de rapidă, încât toate viziunile noastre axate în jurul pastorului vor fi inutile sau aproape inutile.

În concluzie

Citind aceasta, un om pesimist ar putea trage concluzia că eu văd viitorul pastorației adventiste ca pe o serie de semne de întrebare. Aceasta lasă impresia că mă îndoișc de viitorul bisericii sau de biruința finală a Domnului Hristos în această lume. Nimic nu poate fi mai departe de adevăr.

Este adevărat, însă, că puterea întrebărilor potrivite - care sunt puse și la care se răspunde cum se cuvine - ne va modela destinul mai mult decât oricare alt element pe care îl cunosc.

Chiar acum, în credința și în mărturisirea noastră se simte o adiere înviorătoare, care ne permite să avem noi vise și să ne formăm o altă viziune pentru a-i sluji poporului lui Dumnezeu. Eu vreau să fac parte din planul lui Dumnezeu pentru poporul Său, așa cum începem să-l înțelegem astăzi, chiar dacă ar trebui să renunț la vechile modele și la concepțiile pe care le îndrăgesc. Iar dacă întrebările puse în temere de Dumnezeu, așa cum ne învață Biblia, ajută să se întâmple aceasta, atunci pentru mine sunt binevenite. Sper că și pentru dv.

Robert Folkenberg este președintele Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Ministry, ianuarie 1998

Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii

Matei 9,35-38

Misiunea, în viziunea Domnului Hristos

Carlos Puyol

Dintre toate cuvintele pe care le-a rostit Domnul Hristos asupra acestui subiect fundamental, am ales un pasaj din Evanghelia după Matei, pentru că, fără îndoială, Matei a așezat învățăturile lui Isus despre misiune în modul cel mai sistematic și pedagogic. (Vezi P. Bonnard, *Evanghelia según Mateo*, pag. 221)

Într-adevăr, în prima Evangheligie, găsim un minunat buchet de declarații extrem de importante ale Domnului Isus despre misiunea Sa și despre cea a bisericii:

„Isus a început să propovăduiască și să zică: 'Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape'.“ (Mat. 4,17)

„El le-a zis: 'Veniți după Mine, și vă voi face pescari de oameni.'“ (4,19)

„Dați-le voi să mănânce.“ (14,16)

„Pentru că nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumărare pentru mulți.“ (20,28)

„Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.“ (24,14)

„Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.“ (28,18)

Și acum, textul meditației noastre de astăzi: „Isus străbătea toate cetățile și satele, învățând pe norod în sinagogi, propovăduind Evanghelia Împărăției și vindecând orice fel de boală și orice fel de neputință care era în norod.“

Când a văzut gloatele, I S-a făcut milă de ele, pentru că erau necăjite și risipite ca niște oi care n-au păstor. Atunci le-a zis ucenicilor Săi: 'Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui.'“

Cuvintele din versetul 35 sunt o repetare a versetului 23 din capitolul 4, care precede predica de pe munte. Sunt un rezumat al activității Domnului Hristos din cursul primei Sale călătorii în Galilea: Isus predica și învăța în sinagogi (cap. 5, 6 și 7) și făcea vindecări (cap. 8 și 9).

Dar întregul pasaj (vers. 36-38) servește ca a introduce unei alte predici, celei cu privire la misiunea celor doisprezece apostoli (cap. 10). În mai multe manuscrise vechi, capitolul 10 începe cu versetele 36-38 din capitolul 9. De fapt, de aceste câteva versete depinde tot ce urmează. Dacă prima mare predică redată de Matei, predica de pe munte, a fost o „propovăduire“ a Împărăției, aceasta, a doua, este primul pas în întemeierea bisericii. În această cuvântare, Isus este de acord să-Și împartă cu alții și slujba, și puterea și le cere ucenicilor Săi să vestească Evanghelia pe o scară mai largă. (John McKenzie, *Evanghelia según San Mateo, Comentario San Jerónimo*, vol. III, pag. 207)

Cinci aspecte ale misiunii

Analiza acestui pasaj evidențiază cinci aspecte principale care privesc misiunea bisericii.

Primul aspect se referă la locul în care ar trebui să realizăm această misiune. *Teritoriul*: „Isus străbătea toate cetățile și satele“.

În al doilea rând, raportul activității Domnului Isus ne ajută să înțelegem spre cine ar trebui să ne îndreptăm eforturile. *Obiectivul*: „Când a văzut gloatele... necăjite și risipite, ca niște oi care n-au păstor...“

De asemenea, în pasajul acesta găsim răspuns la întrebarea: De ce să lucrăm pentru mulțime? *Moti-*

vul: „Când a văzut gloatele, I S-a făcut milă de ele...“

Un alt aspect important cu privire la misiune, în aceste versete, se referă la cine sunt cei care trebuie să răspundă chemării. *Lucrătorii*: „Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui.“

În sfârșit, dacă privim cu atenție în acest pasaj, putem înțelege cum trebuie să aducem la îndeplinire lucrarea. *Metode*: „Isus ..învăța în sinagogi, propovăduia Evanghelia Împărăției și vindeca orice fel de boală și orice fel de neputință...“

Mă voi opri doar asupra acestor trei aspecte: *obiectivul, motivul și lucrătorii*.

Obiectivul nostru este lumea de astăzi

Expresia „când a văzut gloatele“ se repetă de mai multe ori în Evanghelia după Matei (5,1; 8,18; 14,14). Isus nu era nepăsător față de situația contemporanilor Săi. Era aproape de ei. El Se întrupase ca să trăiască printre oameni, să Se facă părtaș la suferințele lor și să le aline durerile.

Misiunea presupune evaluarea adevăratei stări în care se află lumea în care trăim. Misionarul este un observator atent al mulțimii, sensibil la suferințele lumii, solidar cu ceilalți și responsabil.

Dar, în continuare, Matei ne spune că, atunci când a privit mulțimile, Isus a văzut că „erau necăjite și risipite, ca niște oi care n-au păstor“.

În multe manuscrise, cuvântul tradus prin „necăjite“ descrie pe cineva care a fost victima unui jaf, care este epuizat, înjosit, derutat. Un exemplu biblic ar putea fi omul din pilda samariteanului milos, care „a căzut între niște tâlhari, care l-au dezbrăcat, l-au jefuit de tot, l-au bătut zdravăn, au plecat și l-au lăsat

aproape mort" (Luca 10,30). Termenul acesta este folosit de asemenea în legătură cu persoane care nu au nici un ideal sau o țință în viață, care nu au prețuire sau respect de sine, asemenea fiului risipitor, care era departe de casa tatălui său, argat la porci (Luca 15,15).

Cuvântul tradus prin „risipite” se referă la cei proscrisi, izolați sau însingurați, care și-au pierdut sentimentul apartenenței la o colectivitate demnă. „Se pare că mulțimile acestea erau atât de dezamăgite și se simțeau atât de părăsite, încât nu mai făceau nici un efort să-și îmbunătățească starea religioasă. Credeau că nu mai au nici o nădejde.” (*Seventh-day Adventist Bible Commentary*, vol. 5, pag. 372)

Expresia „ca niște oi care n-au păstor” este luată din I Regi 22,17. Probabil, răul cel mai mare este faptul că oamenii nu au conducători care să exercite o influență pozitivă, ci mai degrabă sunt pe mâna unor hoți care urmăresc doar interesele lor egoiste.

Descrierea mulțimilor din vremea Domnului Hristos prezintă multe imagini foarte apropiate de imaginea omului de astăzi.

Lumea occidentală este o lume a luminilor de neon și a focurilor de artificii. Societatea occidentală trăiește și se hrănește cu înlocuitori, cu surrogate. Obișnuit cu lumini de neon și cu focuri de artificii, omul modern a uitat Lumina adevărată. José Louis González, un scriitor din Porto Rico, povestește, într-o lucrare numită „Ziua în care am devenit oameni noi”, faimoasa pană de curent care a lăsat New York-ul fără electricitate câteva ore. El spune că, de pe terasa casei sale, s-au putut vedea din nou luna și stelele, iar lucrul acesta i s-a părut ca un vis...

În lumea occidentală, mulți trăiesc sub efectul unui soi de miraj, asemenea câinilor care sunt puși să alerge după o momeală la care nu ajung niciodată.

Un psiholog spaniol, Enrique Rojas, a făcut această observație: „Omul modern a trecut de la anxietate la depresie psihică. O trăsătură a acestei tranziții istorice este sporirea sentimentelor de melancolie, tristețe și chiar neîncredere, în societatea noastră. Melancolia este un sentiment al

golului interior, al decepției, al pierderii curajului, un fel de oboeală de a mai trăi.” (ABC, 8 aug. 1988)

În cartea sa intitulată *La victoire des vaincus* (Biruința învingătorilor), binecunoscutul sociolog elvețian, Jean Ziegler, critică lumea occidentală, subliniind faptul că înțelepciunea poate fi găsită azi la populațiile din lumea a treia, care au știut să păstreze o adevărată comoară de simboluri spirituale. „Oamenii cu stomacul gol”, spune el, „care, de multă vreme, își exportă materiile prime în Occident și în Nord, păstrează încă, în condițiile lor de mare sărăcie, o comoară de simboluri în stare să le explice și să le conducă viața... altfel spus, popoarele acestea foarte sărace cunosc cu mult mai mare precizie sensurile tainice ale vieții.” (*Le Pas*, 7 aug. 1989)

Aceasta explică de ce evanghelizarea este mult mai eficientă în țările lumii a treia decât în lumea secularizată a occidentului.

Dar care este situația socială, economică și politică a popoarelor din lumea a treia? Care este situația femeilor și a copiilor? Care este situația lor din punct de vedere sanitar și educațional? Ce se poate spune despre drepturile civile, despre instabilitatea politică, despre luptele tribale, despre masacrele și genocidurile care se produc în mijlocul lor?

Ce ar spune Domnul Hristos dacă ar vedea mulțimile de astăzi? Poate că tabloul s-a schimbat, dar reacția Învățătorului ar fi aceeași. Dacă misiunea țărilor occidentale a ajuns foarte grea și este o provocare permanentă pentru biserică, în lumea a treia misiunea este o necesitate presantă, o chemare care nu poate rămâne fără răspuns, o chemare la solidaritate și responsabilitate.

Adresându-Se ucenicilor Săi, Domnul Isus le-a spus: „Mare este secerișul...” El are o viziune realistă cu privire la lume. Perspectiva Sa asupra lumii nu este o utopie. El le-a dat ucenicilor Săi viziunea reală a situației pe care aveau să o întâlnească în lume. Nimic nu este mai amăgitor decât interpretarea greșită a situației inimii omului. Isus a vrut să-i cruțe pe ucenici de această decepție.

Dar Domnul nu se oprește la această evaluare tristă și plină de compătimire a situației mulțimilor.

El vede în ea o ocazie pentru biserică. El înlocuiește cuvântul „obstacol” cu „ocazie”. Acolo unde există cele mai mari nevoi ale lumii, unde toate sistemele omenești dau greș, iar tragediile personale sau colective ajung inevitabile și unde planurile omenești sunt zadarnice, acolo încep posibilitățile lui Dumnezeu și ale bisericii. De aceea, Domnul Hristos, văzând mulțimile necăjite și risipite, fără nădejde și fără păstor, a spus: „Mare este secerișul!” Recolta este bogată, nu așteaptă decât să fie secerată. Faptul că secerișul este mare este o încurajare.

Când plecă din parohia sa din Forfarshire, ca să lucreze la periferiile orașului Edinburgh, dr. Thomas Guthrie își dădu seama că nu are o misiune ușoară. Într-o după-amiază înornată, se afla pe Podul George al IV-lea și privea la sărăcia și mizeria din Cowgate. Străzile, ca o adevărată mlaștină, aerul greu, ceața apăsătoare, coșurile caselor strâmbe și acoperișurile pe jumătate distruse erau asemenea unei embleme a celor care locuiau aici. Câțiva oameni stăteau la ferestre deschise, care mai aveau doar câte o pânză în loc de geam. La colțuri de stradă, mame purtând în brațe copii murdari stăteau de vorbă. Ceva mai încolo, câțiva bețivi se certau. Totul mirosea urât, era dezgustător, respingător. Cuprins de nostalgie, Guthrie se gândea la fosta sa parohie și se întreba ce ar putea face într-un astfel de oraș.

Deodată, simți cum cineva îi puse mâna pe umăr. Surprins și derutat, se întoarse și întâlni zâmbetul doctorului Chalmers. Închipuindu-și cam ce putea fi în mintea lui Guthrie, acesta îi spuse: „Un minunat câmp de lucru pentru un pastor, nu-i așa? Da, prietene, este un minunat câmp de luptă”.

Motive bune și motive greșite

Este foarte important să știm de ce și pentru cine acceptăm misiunea. Motivul va determina starea noastră de spirit, bucuria de a sluji și reușita finală. Dar pot exista motive bune și motive greșite. Să începem cu cele greșite.

Marketingul religios. Anumite „tehnici de evanghelizare” seamănă cu un fel de marketing re-

ligios. De aici posibilitatea de a confunda misiunea cu marketingul religios, ca și cum credința sau nădejdea ar fi produse care trebuie comercializate, vândute, pentru că oamenii au nevoie de ele, pentru că există consumatori care le cumpără.

Prozelitismul. Promovarea creșterii bisericii este cumva un scop în sine? Prozelitismul are drept scop câștigarea de adepți, realizarea de statistici bune. „Promovarea creșterii bisericii“ este un eufemism. Se ridică întrebarea: Este creșterea bisericii un motiv bun? Creșterea bisericii este rezultatul, urmarea îndeplinirii misiunii, nu motivul ei.

Sursă de venituri: misiunea ar putea fi privită ca fiind o afacere, o întreprindere religioasă.

Este adevărat că biserica are nevoie să-și sporească veniturile, mijloacele materiale și personalul, ca să acopere un câmp mai larg de activități. Dar biserica nu este o întreprindere cu caracter religios, iar misiunea bisericii nu este o afacere. Nici acesta nu este un motiv bun.

O datorie care trebuie îndeplinită. Misiunea care ia naștere numai din obligație, teamă sau constrângere morală nu vine dintr-un motiv bun. Mai devreme sau mai târziu, va apărea revolta și apoi renunțarea.

„Împlinirea misiunii în spiritul lui Hristos și al bisericii Sale este în totală contradicție cu toate formele de propagandă care vor să convingă, dar nu reușesc; care paralizază; care se impun prin forță, supun și înrobesc, în loc să elibereze; care stârnesc, împing, predispon, încântă, lucrează cu mijloacele magiei, dar nu exercită o influență pozitivă; care surprind și fascinează, dar nu aduc lumină. Ea este în contradicție cu orice formă de propagandă care se folosește de simplificări, generalizări, repetiții și care apelează mai degrabă la sentimente decât la gândire și rațiune, care se adresează mulțimilor, fără să țină seama de motivele individului. Într-un cuvânt, este în opoziție cu orice formă de propagandă care se slujește de mijloace nespirtuale, necreștinești. Împlinirea misiunii este în contradicție și cu activitatea care nu produce ucenici ai Domnului Hristos, ucenici misionari. Misiunea cere excluderea totală a persoanei misionarului. Înainte de

orice altceva, misiunea este *slujire*.” (Th. Ohm, Münster, articolul „Misión”, în *Conceptos Generales* de la Teología, vol. II, pag. 62)

Să privim în continuare asupra motivelor bune pentru care acceptăm misiunea.

Lui Isus „I S-a făcut milă“ de mulțimi (Mat. 9,36).

Expresia aceasta apare de opt ori în Evanghelii. Totdeauna este folosită cu privire la Isus, la atitudinea Sa față de oameni: de cinci ori, după ce El a văzut starea mulțimii, și de trei ori, când stătea în fața durerii anumitor persoane (Mat. 14,14; 15,32; 20,34; Marcu 6,34; Luca 7,13; Ioan 11,34). Isus a venit în lume din iubire și compasiune, și tot datorită iubirii și compasiunii a fost dispus să fie pironit pe cruce. Iubirea și compasiunea trebuie să fie adevăratul motiv și pentru misiunea bisericii.

Compasiunea înseamnă simpatie, solidaritate, identificare. Numai iubirea, solidaritatea, compasiunea sunt în stare să accepte sacrificiul și lipsurile și să facă eforturi stăruitoare. Numai iubirea știe să creeze ocazii și să lucreze pentru alții, fără să se plângă sau să se întrebe cât costă. „Dragostea... acoperă totul, crede totul, nădăduiește totul, suferă totul...” (1 Cor. 13,7)

Iată ce spune sora White despre compasiunea pentru cei aflați în suferință:

„Printre noi, doar un mic număr are inima cu totul de partea Răscumprătorului, în această solemnă lucrare finală. Nu există decât a zecea parte din compasiunea pe care ar trebui să o avem pentru sufletele care nu sunt încă salvate. Foarte mulți nu au fost încă avertizați, dar sunt foarte puțini aceia dintre noi care au suficientă simpatie pentru a face tot ce este necesar ca aceste suflete să fie câștigate pentru Hristos” (*Slujitorii Evangheliei*, ed. spaniolă, pag. 121).

Iubirea lui Hristos ne constrânge - un motiv etic. Iubirea lui Hristos ne constrânge, ne determină, vorbește conștiinței noastre, ne câștigă sufletul împietrit de egoism. Dar mai este un fel de iubire pentru Domnul Hristos - o iubire activă, care ne determină să facem voia Sa, să călcăm pe urmele Sale, să-L ascultăm. Nu obligația sau frica, ci iubirea ne face să devenim urmași ai lui Hristos în lumea aceasta.

Ura față de păcat - un motiv teologic. Acceptarea misiunii încredințate de Domnul Hristos este un mod de a ne dovedi ura față de păcat și față de urmările sale. Noi nu vrem să avem de-a face cu păcatul, nu vrem să-i găsim justificări, nici să-l acceptăm ca pe un fapt împlinit. Noi urâm păcatul. I-am declarat război în lumea aceasta. Suntem niște non-conformiști, revoltați împotriva răului, vrăjmași ai păcatului. Ne-am organizat ca să-i smulgem din puterea păcatului pe cei înrobiți de el.

Recunoștința față de Dumnezeu - un motiv spiritual. La fel ca iubirea, recunoștința este urmarea faptului că L-am cunoscut, că am primit mântuirea Sa, că am descoperit planurile Sale cu noi. Îi aducem recunoștința noastră și ne arătam iubirea față de El, străduindu-ne să-i facem și pe alții să ajungă să se bucure de aceste privilegii.

Incheierea lucrării lui Dumnezeu - un motiv escatologic. Pentru noi, ca adventiști, acesta este un motiv foarte important, pentru că știm că timpul este scurt și că Domnul Hristos va reveni când biserica își va încheia lucrarea care i-a fost încredințată - aceea de a vesti Evanghelia în toată lumea.

Propria mântuire - un motiv personal. Nu există alt mijloc mai eficient de a păstra o legătură vie cu Dumnezeu decât a fi slujitorii Săi în lumea aceasta. Să ajuți omenii să-L găsească pe Domnul Hristos este o experiență unică din punct de vedere spiritual.

„Cei care nu fac nimic pentru Hristos sunt în mare primejdie. Harul lui Dumnezeu nu va rămâne multă vreme asupra sufletului celui care, având mari privilegii și ocazii, tace.” (*Sfaturi pentru servicii creștine*, ed. spaniolă, pag. 113)

Cine sunt cei care vor îndeplini misiunea

Spuneam că Domnul Hristos avea o viziune absolut realistă asupra misiunii. Situația lumii în care trebuie să lucrăm este disperată, dar tocmai din cauza aceasta secerișul este mare. Domnul schimbă eventualele obstacole în ocazii pentru biserică.

La fel de realistă este și viziunea Sa asupra bisericii: „Puțini sunt lucrătorii...” Da, El spune că

secerișul este mare, dar, în același timp, recunoaște că sunt puțini lucrători. Puțini erau atunci, puțini sunt și astăzi. Chiar înainte de a-i trimite pe cei doisprezece în prima misiune, erau câțiva, o mână de oameni. Iar astăzi, când lucrarea este pe sfârșite, lucrătorii sunt la fel de puțini. Nevoia noastră cea mai mare este să înmulțim numărul lucrătorilor pentru Hristos din rândurile noastre.

Când biserica va ajunge să înțeleagă că misiunea este pentru toți, nu doar pentru pastori și evangheliști, când majoritatea membrilor bisericii vor fi pregătiți pentru evanghelizare și se vor angaja în acțiuni precise în favoarea predicării Evangheliei, abia atunci biserica va înainta spre încheierea lucrării și spre revenirea Domnului Hristos. Sora White a spus foarte clar:

„Fiecare ucenic se naște în împărăția lui Dumnezeu ca misionar. Acela care bea din apa vie devine un izvor de viață. Primitorul devine dător. Harul lui Hristos în suflet este ca un izvor în pustie, curgând pentru a-i răcori pe toți și făcându-i pe cei gata să piară doritori să bea din apa vieții.“ (*Hristos, Lumina lumii*, ed. 1997, pag. 149)

„Lucrarea lui Dumnezeu pe pământul acesta nu va fi încheiată până când bărbații și femeile care alcătuiesc biserica noastră nu vor porni la lucru și nu își vor uni eforturile cu cele ale predicatorilor și ale slujbașilor bisericii.“ (*Sfaturi pentru servicii creștine*, ed. span., pag. 86)

Ar trebui să avem o viziune mai largă în privința chemării la slujire și să nu o limităm doar la cei care au fost chemați să-și consacre viața ca slujitori ai Evangheliei. Chiar la botez, fiecărui credincios îi este adresată chemarea de a fi misionar. Cu toții suntem misionari.

Iar noi, pastorii, ar trebui să respingem noțiuni precum „elită“, „ierarhie“, „salariat“ și „pastor în mod exclusiv“. Noi, pastorii, nu ar trebui să ne considerăm un cerc închis al colegilor, ci, din contră, să-i luăm ca asociați, în îndeplinirea misiunii bisericii, pe membrii care pot lucra împreună cu noi. Dar nu facem așa.

„Lucrarea lui Dumnezeu suferă de o întârziere considerabilă din cauza unei condamnabile lipse de credință în planul de a-i asocia pe

membrii bisericii la înaintarea eficientă a lucrării.“ (*Review and Herald*, 16 iulie 1885)

Domnul Isus i-a îndemnat pe ucenicii Săi: „Rugați dar pe Domnul secerișului...“ (Mat. 9,38)

Isus le-a spus ucenicilor că trebuie să se roage, lucru pe care l-a făcut și El însuși înainte de a-i alege pe cei doisprezece (Luca 6,12.13). Când lucrurile par descurajante, trebuie să-L rugăm pe Domnul secerișului să trimită lucrători la secerișul Său.

Da, pentru că Domnul secerișului este Dumnezeu. Pentru El, în slujba Sa și pentru onoarea Sa este secerată recolta. El este cel care hotărăște totul cu privire la misiune; unde și când trebuie să lucreze lucrătorii și cât timp. Pentru cei care s-au hotărât să-L slujească pe Domnul secerișului este liniștitor să știe că El este la cârmă, că El conduce, că secerișul este al Său, nu al nostru, și că El va face tot ce este mai bine pentru acest seceriș.

Dar succesul secerișului depinde de rugăciune? Nu de acțiune? Mulți au mai multă încredere în planuri, metode și comitete decât în rugăciunile pe care I le-am putea adresa Tatălui.

Realitatea este că biserica sau comunitatea care se roagă trăiește în strânsă comuniune cu Dumnezeu. Prin rugăciune, ea aude chemarea din partea lui Dumnezeu, primește putere și viziune asupra lucrării. Ea va fi condusă de Duhul Sfânt.

Biserica ai cărei membri se roagă este o biserică activă, care dă lucrători. Ea răspunde chemărilor divine și nevoilor lumii. Este o biserică stăruitoare și răbdătoare, chiar atunci când lucrarea ajunge greu de făcut.

Dumnezeu vrea să scoată lucrători la secerișul Său. Pentru că secerișul este mare, biserica trebuie să se roage Tatălui. Dar rugăciunea nu are ca scop principal să-L informeze pe Tatăl de un lucru pe care El nu l-ar putea afla pe altă cale. Rugăciunea nu are nici pretenția de a insista pe lângă Dumnezeu să facă ceva ce altfel nu ar face. Rugăciunea are scopul să pregătească inima și mintea noastră ca să fim în stare să conlucrăm cu Dumnezeu. Biserica trebuie să se roage și,

după ce s-a rugat, să pornească în credință la lucru, pentru încheierea misiunii sale.

Când a început Reforma, care avea să zguduie lumea, Luther și-a deschis inima față de un prieten de la mănăstire, pe nume Myconius. Acesta i-a răspuns că modul cel mai bun de a ajuta Reforma era să rămână în mănăstire și să se roage pentru lucrarea pe care urma să o facă Luther. Așa s-au despărțit. În liniștea chiliei sale, Myconius se ruga zi după zi pentru prietenul său. Dar, de la o vreme, se simțea neîmpăcat. Vedea că e prea ușor doar să se roage și să-l lase pe Martin singur. Într-o noapte, avu un vis neobișnuit. Îl văzu pe Mântuitorul, care îi spunea: „Vino după Mine“, și L-a urmat. Hristos l-a dus pe vârful unui munte și i-a arătat cu degetul spre răsărit. Myconius a putut atunci să vadă o câmpie pe care pășteau mii de oi, păstorite de un singur păstor, și acesta era Luther. Apoi, Domnul îi spuse să se uite spre apus, și Myconius a putut vedea un câmp imens, în care grâul auriu era bun de secerat și nu era decât un singur secerător care muncea, încercând să strângă recolta; iar secerătorul acesta era prietenul său, Luther. Atunci Myconius s-a trezit și și-a spus: „Gata, nu mai pot sta în chilie să mă rog, lăsându-l pe Martin să lucreze singur. Holdele trebuie secerate și oile trebuie păscute.“ Și, sculându-se din pat, a plecat din mănăstire.

Să ne rugăm Domnului ca El să trimită cu putere lucrători pentru secerișul Său. Te-ai gândit deja pe cine va trimite? Nu ar trebui să fii și tu unul dintre cei trimiși? Te-ai hotărât să-ți consacră viața în lucrarea Sa? Astăzi este o zi deosebită de consacrare. Calea spre încheierea lucrării a fost deschisă. Nu sta doar să te rogi! După ce te-ai ridicat de la rugăciune, vino și privește, împreună cu Domnul tău, „holdele, care sunt albe acum, gata pentru seceriș“ (Ioan 4,35). Și răspunde și tu astăzi la fel ca profetul: „Iată-mă, trimite-mă“.

Carlos Puyol este secretarul Diviziei Euro-Africa. Acest articol este rezumatul unuia dintre predicile sale cu ocazia Adunărilor generale ale conferințelor din țara noastră, aprilie 1998.

Traducere de Alina Badea

Eroi de mâine...

Pe lista sa de eroi, istoria reține doar numele acelor care se disting prin fapte și bravuri neobișnuite ale virtuților active, ca: inițiativa, elocința, curajul, jertfirea... Viața de zi cu zi, însă, abundă parcă în situații care, dimpotrivă, suprasolicită virtuțile pasive și mai puțin izbitoare, precum: pacea, îndelunga răbdare, credincioșia, blânde-

țea, înfrânarea poftelor... Eroi Marii Lupte spirituale și invizibile biruie tocmai cu aceste arme smerite.

Caracterul contradictoriu, divin-uman, al bisericii te va confrunta cu îndoieli și întrebări serioase. Este bine să-ți verifici acum, „la rece”, temeiurile Organizației. Eroi sunt doar cei care se disting prin credincioșie în orice vreme.

Despre organizație, alegeri și slujbe

- Prima reacție față de ideea de organizație este de neplăcere și împotrivire. În primul rând, pentru că egoismul și ne-iubirea firi noastre păcătoase ne mână la izolare și individualism. Apoi, pentru că experiența noastră din societate ne-a dus la neîncredere față de însăși ideea de organizație.

- Ce înseamnă ea? A strânge laolaltă părțile într-un întreg unitar, pentru atingerea unui scop unic.

- Vezi? Organizația este chiar în planul de mântuire: „Spre a-Și uni iarăși într-unul, în Hristos, toate lucrurile: cele din ceruri și cele de pe pământ” (Efes. 1,10)!

- „Organizație” vine de la „organism”. Aceasta e chiar ilustrația apostolului Pavel, când compară organizația cu un trup cu multe și felurite mădulare (1 Cor. 12,12-31). Asta înseamnă că tu, un „deget”, n-ai acces la „Cap” (Hristos), decât fiind „în trup”!

- Organizația bisericii este divină, prin faptul că a hotărât-o și a inventat-o El: „El a dat pe unii apostoli, pe alți prooroci... evangheliști, păstori și învățători...” (Efes. 4,11.12).

- Dar, ca și Hristos cel întrupat, organizația este și umană, prin faptul că o realizează omul, cu tot concursul slăbiciunilor sale: limitare, autoritarism, subiectivism, părtinire... și câte altele!

- În Vechiul Testament, organizația I-a dat multă „bătăie de cap” lui Dumnezeu: Aaron, cu „vițelul” (Exod 32), cele 12 iscoade, cu „manipularea” (Num. 13), Core, Datan și Abiram, cu „democrația” (Num. 16,1-3), Ghedeon, cu „apostazia” (Jud. 8,27); fiii lui Eli, cu „abuzurile” (1 Sam. 2,12-22) etc... Și totuși, nici gând să renunțe la ea! De ce? Pentru că organizația face parte din natura Împărăției cerurilor (unitate perfectă) și derivă din natura Lui (dragoste). Cine vrea să fie cu El în ceruri trebuie să învețe încă de aici lecția unității, chiar atunci când doare sau nu convine.

- Oricât de defectuos ar părea că funcționează la un moment dat organizația, El nu acceptă nici o contestare a ei: Exemplu: 1 Samuel 8,3-8, când Israel contestă organizația în vigoare (de tipul „judecători”). Argumentul 1: „Samuel e bătrân” - corect! Argumentul 2: „Fiii tăi nu calcă pe urmele tale” - corect! Concluzie: „Dă-ne o altă organizație: un împărat” - fals! Și Domnul zice: „Pe Mine Mă leapădă, ca să nu mai domnesc peste ei” (vers. 7).

- Cine contestă organizația nu contestă pe păcătoșii puși în funcție pentru o vreme, ci pe Dumnezeu, Dătătorul organizației și Capul ei.

- Zicea cineva: „Dumnezeu are nevoie de organizație cum are El nevoie de zecimea noastră! Iar dacă totuși le cere pe amândouă, este doar pentru formarea omului păcătos, pentru care ele acționează ca niște 'atelieri'.”

- Desigur, Domnul ar putea conduce biserica și singur, fără om. Dar, pentru că l-a înzestrat cu puterea de alegere, El nu vrea să conducă fără participarea omului. Dumnezeu rănduiește cadrul, iar omul - să aleagă el pe cine vrea.

- Dacă a ales bine, omul exersează să se supună și să acționeze coordonat. Dacă a ales rău, învață răbdarea, nădejdea și iubirea celui greșit. Grozavă lecție...

- „Unii au înaintat ideea că, pe măsură ce ne apropiem de încheierea timpului, fiecare copil al lui Dumnezeu va acționa independent de orice organizație religioasă. Dar am fost instruită de Domnul că, în lucrarea Lui, nu există ca fiecare om să acționeze independent... O, cât s-ar mai bucura Satana dacă ar reuși în eforturile sale să dezorganizeze lucrarea, într-o vreme când organizația temeinică este esențială și va fi cea mai mare putere împotriva falselor mișcări...” (Ellen White, Testimonies to Ministers, pag. 489).

Ortodox

Bărbatul și femeia au fost creați după chipul lui Dumnezeu, cu individualitate, cu putere și libertate de a gândi și a acționa. Deși creați ca ființe libere, fiecare dintre ei reprezintă o unitate indivizibilă a trupului, a minții și a sufletului și depinde de Dumnezeu în ce privește viața, suflarea și toate celelalte. Când primii noștri părinți au călcat porunca lui Dumnezeu, ei au tăgăduit, de fapt, dependența lor de Dumnezeu și au pierdut statutul de reprezentanți ai Său pe pământ. Chipul lui Dumnezeu din ei a fost denaturat și au ajuns supuși morții. Urmașii lor au parte de această natură degradată și de consecințele ei, născându-se cu slăbiciuni și cu înclinații spre rău. Dar Dumnezeu, în Domnul Hristos, a împăcat lumea cu Sine și, prin Duhul Său, reface chipul Făcătorului lor în oamenii muritori, care se pocăiesc. Creați pentru slava lui Dumnezeu, ei sunt chemați să-L iubească, se se iubească unii pe alții și să aibă grijă de mediul natural în care trăiesc (Gen. 1,26-28; 2,7; Ps. 8,4-8; Fapte 17,24-28; Gen. 3; Ps. 51,5; Rom. 5,12-17; 2 Cor. 5,19.20; Ps. 51,10; 1 Ioan 4,7.8.11.20; Gen. 2,15.)

Puncte fundamentale, 7

Cine suntem...

Ințelegerea naturii umane trebuie să înceapă cu adevărul că Dumnezeu este iubire. În consfătuire iubitoare, cele trei persoane ale Dumnezeirii au ales să ne facă asemenea Lor: ființe cu voință liberă, în stare să gândească, să ia decizii morale și să se unească una cu alta în iubire (romantică, filială sau spirituală). A fi om înseamnă a fi împuternicit de Dumnezeu pentru a gândi și a acționa în conformitate cu voința umană, precum și cu cea divină. Pentru toți a fost stabilit idealul ca aceste voințe să se armonizeze în mod desăvârșit, așa încât împlinirea voinței noastre să însemne, de fapt, împlinirea voinței divine.

Aspectul colaborării în lucrarea creației ni se aduce la cunoștință atunci când ni se dă posibilitatea să „tragem cu urechea” la acordul celor trei persoane ale Dumnezeirii, cu privire la o hotărâre importantă: „Să facem om după chipul Nostru” (Gen. 1,26). Raportul din Genesa 1 subliniază intenția Trinității, chiar de la început, de a crea bărbat și femeie. Genesa 2 ne spune că bărbatul a fost creat din țărână. El n-a fost creat prin Cuvânt, asemenea celorlalte entități ale creației. Adam a fost „făcut”, expresia aceasta venind din cuvântul ebraic *yatsar*, care înseamnă „a da formă, a modela, a forma [ca în olărie]”. Cu alte cuvinte, suntem lucrarea de artă a lui Dumnezeu!

Creați bărbat și femeie

Bărbatul și femeia au fost creați diferiți, dar egali. Mai mult decât atât, datorită deosebirii dintre ei, erau dependenți și complementari unul față de altul. Eva a fost creată din pământ în mod indirect, prin intermediul uneia dintre coastele lui Adam, ceea ce subliniază faptul că ei se completează unul pe altul, în cadrul relației de iubire.

Crearea lor după chipul lui Dumnezeu exprima atât individualitate, cât și relație, așa cum Dumnezeu este, în același timp, unul singur și o pluralitate a trei persoane. Pluralitatea umană garantează exercitarea iubirii, iar iubirea trebuia să caracterizeze relația dintre cei doi. Este important, deci, că Dumnezeu l-a făcut pe Adam să doarmă în timp ce a fost creată femeia. Crearea femeii, ca și cea a bărbatului, trebuia să aibă loc prin voința expresă a lui Dumnezeu - pentru împlinirea scopului Său și spre slava Sa. Numai după căderea în păcat, echilibrul stabilit de Dumnezeu în relația dintre bărbat și femeie a fost aruncat în haos. Chiar în aceste condiții, planul de mântuire restabilește reciprocitatea și complementaritatea în toate relațiile umane, prin învățătura despre unitatea în Domnul Isus Hristos (vezi Gal. 3,28).

Unitate în pluralitate

Fiecare om reprezintă o unitate organică a corpului, sufletului și spiritului. La creație, bărbatul și femeia au fost făcuți din țărână și apoi umpluți cu „suflare de viață” (spirit). Rezultat a fost „un suflet viu” (Gen. 2,7).

Expresia „suflet viu” arată că existența umană este rezultatul unirii corpului fizic cu suflarea de origine divină. „Suflet” se referă aici la fiecare om care există în individualitatea sa, ca o unitate de viață distinctă, unică. Sufletul, departe de a fi o parte din om, constituie însăși persoana. Prin „suflet”, atunci când îl deosebim de „spirit”, se poate înțelege acea parte a naturii omului, care se exprimă prin instincte, emoții și dorințe.

Al treilea constituent al trinității (trup, suflet, spirit) din care se compune omul este „spiritul”. În 1 Tesaloniceni 5,23 etc., „duh”, sau „spirit”, poate fi înțeles ca reprezentând „înaltul principiu al inteligenței și al gândirii”, cu care a fost înzestrat omul și cu care Dumnezeu poate comunica prin Duhul Său.

Riscurile iubirii

Este imposibil de imaginat un plan mai frumos decât cel schițat în capitolul 1 și în prima jumătate a capitolului 2 din Genesa: Bărbatul și femeia, creați după chipul fizic și moral al unui Dumnezeu iubitor.

De ce a dorit Dumnezeu să creeze asemenea ființe, dacă a știut că își pot folosi libertatea de alegere ca să-L respingă? Insuși caracterul lui Dumnezeu, iubirea Sa infinită, pretindea un asemenea act. Iubirea dorește cu ardoare să comunice, dăruind și primind, și, cu cât comunică mai mult, cu atât mai mult simte nevoia să împărtășească această comuniune.

Dar, din cauza răutății unei ființe îngerești decăzute, principiul egoismului și al izolării a ajuns să-I înlocuiască pe cel al iubirii, în inima oamenilor. Luci-

...Taina creării noastre și a destinului nostru

fer, îngerul cu funcția cea mai înaltă, a devenit Satana, cel de la care a pornit păcatul pe pământ. Satana a fost cel care, sub forma unui șarpe seducător, a strecurat în mintea Evei, în Eden, gândul că ea nu are nevoie de relația cu Dumnezeu. Ar putea fi mai fericită, i-a sugerat el, în afara acestei relații chinuitoare.

Gânduri asemănătoare au fost strecurate și în mintea lui Adam, atunci când i s-a oferit ocazia să-și folosească voința. În cele din urmă, el a luat hotărârea conștientă să renunțe la legământul de iubire nescris, dar clar înțeles, în care se aflau el și Eva față de Dumnezeu și unul față de altul. O dată ruptă, relația lor de încredere și admirație reciprocă s-a spulberat în teamă, neîncredere și învinuire reciproce. Iar pe măsură ce vinovăția lor crescândă îi făcea să caute un țap ispășitor, au ajuns să privească spre Dumnezeu cu teamă și dispreț.

Păcatul distruge relațiile

Păcatul a fost, deci, și continuă să fie întreruperea voită a unei relații de iubire cu Dumnezeu. Deoarece „Dumnezeu este iubire“ (1 Ioan 4,8), ruperea relației dintre noi și El înseamnă intrarea noastră involuntară pe o cale a lipsei de iubire, care duce în cele din urmă la moarte morală și fizică. Dar mai întâi vine moartea morală. Ea se manifestă printr-o mulțime de gânduri, dorințe și comportamente care nu doar că sunt nedemne de oameni făcuți după chipul lui Dumnezeu, dar lucrează împotriva propriei lor sănătăți mintale și morale și distrug toate relațiile, cu oamenii și cu Dumnezeu.

Ce altă speranță putea exista pentru cei doi oameni vinovați, decât să accepte rezultatele dezastruoase, inevitabile, ale hotărârilor lor? Dar „Mielul care a fost junghiat de la întemeierea lumii“ (Apoc. 13,8) a răspuns la această întrebare. Făgăduința refacerii, pe care au primit-o în ceasul celei mai disperate nevoi, le-a fost transmisă și urmașilor lor: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcăiul“ (Gen. 3,15). Sămânța femeii, Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, avea să vină să vindece legătura de iubire dintre om și Dumnezeu și dintre om și semenii săi, care fusese distrusă.

Drumul înapoi la iubire

Iertarea din partea lui Dumnezeu face posibilă iertarea de către om și refacerea durabilă: „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine“ (2 Cor. 5,19). Dar cum ajunge natura umană degradată să simtă nevoia de mântuire și de vindecare? Pilda fiului risipitor ilustrează mântuirea noastră prin Domnul Hristos. Fiul mai tânăr al generosului tată se hotărâse să-și ceară moștenirea și plecase cu ea într-o țară străină, să trăiască așa cum îi place. Izolându-se tot mai mult de sine și de alții, prin modul său de viață depravat, ajunse la o crescătorie de porci. Se simțea flămând și abandonat. Când își veni în fire, primul gând i se îndreptă spre o persoană - tatăl său iubitor. De ce? Pentru că iubirea și viața au de-a face cu relațiile. Pentru a rupe o relație de iubire, trebuie aduse la tăcere conștiința și integritatea morală. Opusul păcatului nu este doar sfințenia, ci refacerea completă a întregii ființe; nu doar neprihănirea, ci relațiile corespunzătoare.

Starea sa disperată l-a făcut pe fiul risipitor să înceapă să se gândească la tatăl său. Dar, de fapt, chemarea lui Dumnezeu prin suferință îl făcuse să-și reconsidere viața. Așa ne câștigă Dumnezeu, convingându-ne în mod iubitor și perseverent, prin glasul conștiinței, prin întâmplări tragice, prin frumusețea artistică sau muzicală, prin bunătatea cuiva - prin orice mijloc care ne-ar putea trezi din letargia păcatului.

Prin Domnul Isus, iubirii i se dă locul său de drept, în centrul existenței și al ființei omului, iar trinitatea umană, formată din corp, suflet și spirit, ajunge la o sincronizare perfectă cu Trinitatea divină. Trinitatea divină, la rândul Său, lucrează neîncetat în scopul păstrării acestei armonii în om și în relațiile acestuia cu alții. Există un singur legământ, și acesta este legământul veșnic al iubirii. El ne învață că, dacă suntem dispuși, prin lucrarea iubirii lui Dumnezeu în viața noastră, fiecare dintre noi se poate bucura de o fire nouă, alimentată de iubirea divină și care aduce la îndeplinire poruncile acestei iubiri în viața zilnică.

Înnoirea naturii umane nu este lucrarea oamenilor, ci a lui Dumnezeu. Cel care a creat viața și iubirea. Supunerea zilnică a voinței, prin credință, este singura „lucrare“ necesară ca să primim binecuvântarea iertării, a vindecării și a refacerii depline.

Alegeți răspunsurile corecte:

1. Expresia cea mai înaltă a chipului divin în om o reprezintă:

a. faptul că omul este o ființă personală și are o formă personală.

b. puterea de alegere, libertatea de a gândi și acționa în armonie cu principiile morale divine.

c. posibilitatea de a-L iubi pe Dumnezeu cu toată inima, cu tot sufletul, cu toată puterea și cu tot cugetul nostru și de a-i iubi pe semenii, ca pe noi înșine.

d. faptul că omul este neprihănit și sfânt.

2. După ce Dumnezeu l-a făcut pe om „din țărâna pământului“ și „i-a suflat în nări suflare de viață“:

a. omul a primit un suflet viu, dar muritor.

b. sufletul omului a fost nemuritor, iar când omul moare, sufletul lui se întoarce la Dumnezeu.

c. omul a devenit un suflet viu, adică o ființă vie, o persoană.

d. omul ar fi primit darul nemuririi, dacă ar fi rămas ascultător de Dumnezeu.

3. Raportul biblic despre originea pământului și a neamului omenesc, din Genesa:

a. este interpretat de scriitorii Bibliei ca fiind istoric literală, ceea ce exclude interpretarea sa ca fiind o alegorie sau un mit.

b. poate fi armonizat cu teoria evoluționistă, dacă ținem cont de stadiul actual al științei.

c. prezintă neascultarea de Dumnezeu ca fiind cauza unei istorii lungi a degradării naturii umane, ducând spre autodistrugerea omenirii, în contrast cu susținerea evoluționistă despre o istorie a ascensiunii omului.

4. Singura speranță a omenirii căzute în păcat este:

a. să accepte invitația lui Dumnezeu de a intra în legământul harului Său, un legământ al iubirii, prin credința în Domnul Isus.

b. încrederea în rolul mesianic al tehnologiei moderne și al progresului științific.

c. un secret pe care au menirea să-l descopere, probabil, doar generațiile viitoare.

Răspunsuri corecte:

1. c; 2. c, d; 3. a, c; 4. a

Inspirată să salveze suflete - 4

Intro seară, probabil pe 1 ianuarie 1881, la Battle Creek, Michigan, James White o ridică pe soția sa și o duse la trăsura care îi aștepta. Sora White era răcită și nu putea vorbi decât în șoaptă, dar fusese programată să vorbească la adunarea din seara aceea.

Când sosită, James White înaintă încet pe culoarul dintre rânduri, în timp ce soția sa, sprijinindu-se de brațul lui, pășea de parcă fiecare pas îi producea suferință. Ajunși la amvon, el o ajută să se așeze. Deschise serviciul divin și rosti câteva cuvinte, apoi o ajută să se ridice.

Sora White se prinse de amvon cu ambele mâini, încercând să-și păstreze echilibrul. Apoi își începu vorbirea, cu o voce slabă, răgușită. O puteau auzi doar cei de pe primele rânduri din față. Între ascultătorii din seara aceea, erau două tinere, Ella King și Edith Donaldson. Ella nu intrase încă în biserica adventistă, dar era înscrisă la Colegiul Battle Creek, pentru că mama ei devenise membră. Prietena sa, Edith, venise din Oregon, împreună cu familia White. În seara aceea, însă, Edith era plină de resentimente, când a văzut că, în pofida eforturilor pe care le făcea sora White, vocea sa abia putea fi auzită. Edith era supărată pe Dumnezeu, care o obliga pe Ellen White să se chinuie astfel să vorbească, după ce se făcuseră atâtea rugăciuni pentru vindecarea ei. Stând acolo, Edith se întreba cum ar putea servi ea unui Dumnezeu atât de nedrept. Și, oricât se străduia Ellen White, solia sa din seara aceea nu se putea auzi, din cauza suferinței sale.

Dintr-o dată, ceva ca un șoc electric a trecut prin Edith Donaldson. Tremură toată văzând o lumină orbitoare care intrase în biserică prin ceva ce semăna cu o deschizătură în tavan. În aceeași clipă, Ella King își îndreptă atenția spre fereastra din stânga, de lângă amvon, unde lumina strălucitoare „mersese de parcă avea aripi”. „Un înger”, își șoptiră fetele una alteia, aproape în același timp.

Lumina aceea strălucitoare se îndreptă direct spre Ellen White, care stătea în picioare, sprijinindu-se de amvon. Sora White a fost învăluită de acea lumină, apoi fetele n-au mai văzut nimic la amvon. Pe moment, au fost orbite de strălucire. Când au putut vedea iarăși, lumina dispăruse, iar sora White stătea dreaptă, puternică, la marginea amvonului, ținându-și Biblia într-o mână. Vocea sa răsună ca un clopot și primele sale cuvinte au fost: „Domnul l-a trimis pe îngerul Său și m-a întărit”. Ea și-a rostit predica întregă cu vocea sa obișnuită, pătrunzătoare. Dumnezeu o vindecase.

Mai târziu, în seara aceea, James White o întrebă pe Edith: „Ai văzut îngerul?” După răspunsul ei afirmativ, el adăugă: „Să-I mulțumim Domnului pentru că ți-a deschis ochii. A făcut-o cu un scop”. James White și Mary Kelsey White, soția lui Willie White, văzuseră și ei îngerul.

Toți cei din sala aceea mare au văzut vindecarea produsă, dar, potrivit informațiilor care există, doar aceste patru persoane au avut privilegiul să vadă îngerul. Cele două fete n-au uitat niciodată ce au văzut în seara aceea. Edith simțea că avusese îndoieli, că îi lipsise credința, la fel ca lui Toma, dar că Domnul, în îndurarea Sa, o trezise la o nouă viață. Ea și Ella au fost botezate. Mai târziu, s-au numit Edith Donaldson Brownsberger, respectiv Ella King Sanders și amândouă au trăit mult, servind Domnului. De fapt, în lunga sa activitate ca profesoară, Ella le-a povestit de multe ori studenților săi întâmplarea din seara aceea, în care îi văzuse pe îngerul Domnului.

Alte două tinere, Ella și sora ei mai mică, Mabel, erau fiicele lui Edson White din prima sa căsătorie. Mama lor murise de tuberculoză, în 1890. În 1891, când tatăl și bunica lor, Ellen White, plecaseră în Australia, să lucreze ca misionari, cele două fete rămăseseră la prieteni, la Battle Creek. Totuși, în 1895, la puțin timp după ce tatăl lor se recăsătorise, fetele se mutară în Australia. Faptul că locuiau atât de aproape de bunica lor le aducea atât bucurii, cât și neplăceri. Între bucurii era faptul că o vedeau aproape zilnic, atunci când nu călătorea. Dar unul dintre dezavantaje era că bunica lor primea mulți oameni, iar asta însemna că ele trebuie să lucreze mai mult. Tocmai atunci se înființa școala de la Avondale, așa că nu prea erau locuri de cazare pentru muncitori sau pentru vizitatori. Dacă aceștia nu aveau loc să stea la sora White, următoarea alegere era locuința lui Willie, o casă dărăpănată, folosită în mod provizoriu, până când putea fi construită căsuța lor.

Cu cât erau mai mulți oameni, își amintea Ella, cu atât avea de curățat mai multe sobe și lămpi cu petrol, mai multe vase de spălat și mai mult praf de măturat și de șters. Una dintre îndatoririle care îi reveneau adolescenței de 14 ani, Ella, era să spele toată funinginea de pe vasele de mâncare. În spatele casei lor se afla o groapă cu nisip și acolo ducea ea vasele să le curețe. Deloc nu-i plăcea această ocupație!

Într-o seară, întorcându-se acasă de la cursuri, Ella îngenunche lângă pat, să se roage înainte de culcare. Își dădea seama că nu mai trăiește așa de aproape de Domnul, ca în trecut, și se rugă ca Domnul să o ajute. Dar chiar în timp ce se ruga, i se părea că rugăciunile ei nu se înalță mai sus de tavan.

A doua zi, după-amiază, bunica ei se opri în vizită la ei acasă. Îndată fu clar că nu avea să fie o vizită obișnuită. După ce rugă să se adune întreaga familie a lui Willie, Ellen White scoase din geantă un manuscris și începu să-l citească. Prima parte se adresa lui Willie și soției sale, dar cea mai mare parte a soliei îi era destinată lui Ella. I se spunea că mama lor are nevoie de ajutorul lui Mabel și de al ei. Ea era îndemnată să-i dea un exemplu bun sorei sale mai mici. De asemenea, se arăta că Ella trebuie să păstreze ordinea în camera ei, ceea ce presupunea să scuture, să măture și să ștergă praful. Și că bucătăria trebuie ținută curată și aranjată. Mai important decât toate, i se spunea că și cele mai mici lucruri le face pentru Domnul Isus. Așa cum ar face orice tânăr de paisprezece ani, Ella o întrerupse pe bunica ei, întrebând-o: „A spus îngerul toate lucrurile astea sau v-ați gândit dv. la ele, în timp ce scriați?”

Bunica ei răspunse: „Îngerul a vorbit cu mine aseară și eu am scris soliiile care mi-au fost date pentru tine, pentru Mabel și pentru părinții voștri”. Imediat ce bunica sa termină de citit manuscrisul și plecă, Ella fugi în camera ei și plânse. I se părea că nu este drept. Dar, printre lacrimi, își dădu seama că Dumnezeu îi răspunsese la rugăciunea de seara trecută. El n-o părăsise. În anii de mai târziu, când povestea întâmplarea aceasta, Ella adăuga adesea că, într-adevăr, la început se supăraseră. Dar, gândindu-se bine, totdeauna a fost recunoscătoare pentru că Dumnezeu avusese atâtea grijă de ea, o adolescentă, încât îi trimisese o solie specială prin bunica sa.

Slujirea copiilor

Să-i ajutăm pe copii să ajungă oameni care gândesc singuri.

In perioada 1-6 iunie, sora Virginia Smith, director al Departamentului Slujirea copiilor, la Conferința Generală, a făcut o vizită în România, pentru a cunoaște biserica din țara noastră, dar și pentru a susține un seminar având ca temă noi modalități de a răspunde nevoilor copiilor din biserică. Seminarul s-a ținut la Cernica, în perioada 2-4 iunie. Cu această ocazie, sora Smith a răspuns întrebărilor de mai jos, puse de sora Alina Badea, redactorul studiilor biblice pentru Școala de Sabat a copiilor.

Utrecht '95 a fost o confirmare oficială a slujirii în acest important domeniu de activitate al bisericii. De fapt, de când lucrați pentru copii?

Am început să lucrez în diferite programe pentru copii de când eram la colegiu, acum treizeci și cinci de ani. Mai târziu am lucrat câțiva ani ca profesor (școală elementară, secundară și universitate). În urmă cu nouă ani, am fost chemată la Conferința Generală și pentru prima dată am fost plătită pentru lucrarea cu copii.

Departamentul Slujirea copiilor este cel mai tânăr - există doar din 1995. Credeți că era necesară înființarea lui în acest moment al existenței bisericii?

Dumnezeu a lucrat prin minuni pentru ca Departamentul Slujirea copiilor să fie înființat, la sesiunea Conferinței Generale de la Utrecht. Este prima dată în istoria bisericii noastre când, în aceeași sesiune a Conferinței Generale, se propune și se votează înființarea unui departament. Aceasta arată foarte clar că era nevoie să se acorde un interes mai mare lucrării cu copiii, în aceste ultime zile ale istoriei pământului.

Care este rolul noului departament și ce își propune să realizeze?

Ținta acestui nou departament este să realizeze noi programe, care să răspundă nevoilor copiilor, atât în interiorul, cât și în afara bisericii. Noi avem misiunea să pregătim conducători și resurse care să-i ajute pe copii să pună o teme-

lie biblică vieții lor, să se împrietească cu Dumnezeu și să-și lege inimile de biserică.

Rolul nostru primordial este să lucrăm cu diviziunile pentru a instrui conducători și a-i ajuta, oferindu-le materiale pe care să le poată adapta nevoilor locale specifice. Deja, ca răspuns la cererea diferitelor diviziuni, sunt în curs de finalizare o serie de materiale care să ajute la o mai bună înțelegere a Bibliei și a lui Dumnezeu. Am adus cu mine un ghid de studiere a Bibliei cu copiii - *Making the Bible a Delight* (Să facem ca Biblia să fie o delectare). Un specific al lucrărilor realizate la noi este că biserica din orice țară are dreptul să traducă și să folosească aceste materiale.

Sunt în fază finală trei seturi de lecții biblice pentru copiii de 8-10 ani, care prezintă pe înțelesul lor planul de mântuire și stimulează interesul pentru studierea Bibliei. Primul set, *God Sent His Son* (Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său), prezintă viața Domnului Hristos. Al doilea, *God's Young Friends in the Old Testament* (Prietenii tineri ai lui Dumnezeu în Vechiul Testament), cuprinde povestiri biblice cu aplicație la viața noastră. Iar al treilea, *God Wants to Be My Very Best Friend* (Dumnezeu vrea să fie cel mai bun prieten al meu), cuprinde lecții de stil de viață, bazate pe Cele Zece Porunci.

Mai sunt două seturi de lecții, pe teme de sănătate, pentru copii între 8 și 10 ani, realizate în colaborare cu Departamentul Sănătate și temperanță, la Universitatea Loma Linda.

Un alt material, pentru un an, destinat secțiunii misionare a Școlii de Sabat - *God Is So Great* (Dumnezeu este atât de mare) - își propune să-i ajute pe copiii care nu sunt deloc familiarizați cu Biblia și este însoțit de un set de imagini mari și alte ilustrații mai simple.

Pentru o mai bună înțelegere a viziunii adventiste asupra vieții, a fost realizat un set de 12 programe interactive, pentru copiii de 7-12 ani, dar care pot fi folosite, cu mici adaptații, și pentru instruirea adulților

mai tineri în credință. În fiecare set sunt incluse activități pentru un trimestru întreg. Temele sunt următoarele: Serviciul din sanctuar, Era nouă, Organizația bisericii, Reformațiunea, Istoria Bibliei, Marea luptă, Martorii Mei (două programe), Isprăvnicia creștină, Arheologie (două seturi de programe), Creațiunea și potopul au existat cu adevărat.

În colaborare cu White Estate, a fost realizată *Tragedia veacurilor* pentru copii, o carte cuprinzând același număr de capitole, într-un număr restrâns de pagini, însoțită de un ghid cu instrucțiuni pentru activități practice. Cartea va vedea lumina tiparului în curând.

Într-un stadiu asemănător se află și *Calea către Hristos* pentru copii, o ediție simplificată, dar conținând aceleași capitole, și bogat ilustrată.

Care este rolul Departamentului Slujirea copiilor la celelalte niveluri și, mai ales, în biserică locală?

La fiecare nivel este nevoie de pregătirea celor care lucrează cu copiii, de coordonare și încurajare. La nivelul fiecărei comunități, este nevoie de un coordonator care să asigure legătura între părinți, slujbașii bisericii și cei care lucrează efectiv cu copiii, pentru a asigura un program echilibrat de hranire spirituală a copiilor.

Ce ați dori să le spuneți celor care lucrează cu copiii și pentru ei, aici, în România?

Dragi prieteni care lucrați cu copiii, s-ar putea să vi se pară că misiunea aceasta este grea și se văd prea puține rezultate. Nu vă descurajați. Voi clădiți pentru veșnicie. Copiii pe care îi iubiți și îi învățați nu vă vor uita niciodată. Isus ne-a dat un exemplu minunat - El Și-a luat timp pentru copii și a spus că orice facem pentru un copilăș facem chiar pentru El (vezi Mat. 18,5). Sacrificiile pe care le faceți acum vi se vor părea mici când îi veți vedea pe elevii voștri de acum înaintea tronului lui Dumnezeu, purtând cununi de slavă. Domnul să ne ajute pe fiecare să fim păstori credincioși până în ziua aceea. Aceasta este rugăciunea mea.

Un loc de suflet

Liceul adventist Ștefan Demetrescu, din București

Era seara târziu. Mă aflam în studioul RVS - Constanța și lucram la emisiunea pentru a doua zi. Deodată, soneria telefonului ne-a întrerupt din lucru. Mă căuta soțul meu: „Elena, Dumnezeu ne-a dăruit o mare bucurie. Lari a luat premiul I la Olimpiada de religie, faza pe țară!”

După ce am închis telefonul, i-am invitat pe colaboratorii mei să-I mulțumim lui Dumnezeu. Ne-am plecat pe genunchi și, în spațiul acela strâmt al studioului RVS, I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru o bucurie așa de mare.

Cu câteva zile în urmă, Dumnezeu ne făcuse un alt dar. Fiica noastră, Ana, obținuse premiul al II-lea la Olimpiada națională de interpretare muzicală, secția canto.

Ați avut vreodată senzația că priviți propria dv. viață dintr-o anumită perspectivă? Eu am stat în seara aceea și am revăzut drumul anevoios și îngust pe care familia noastră „incro-pită” l-a urcat până în această primăvară, a anului 1998. Principala întrebare era: „Ce vor face copiii noștri? Unde să-i îndrumăm pentru continuarea educației lor?”

Și Dumnezeu ne-a trimis prima rază de lumină. În anul 1993 s-a înființat, la București, Liceul adventist. De la început, soțul meu a fost foarte hotărât: „Romeo va merge la examen la București!”

Într-o clădire improvizată a Liceului „Electronica”, a avut loc examenul de admitere pentru prima promoție a Liceului adventist. Elevii și părinții au trăit emoții deosebite. Era un nou început. Noi toți ne rugam. Tata și Romeo erau la examen. Și Romeo a reușit!

A urmat un an dificil pentru toți - pentru elevi, pentru părinți, pentru profesori. La Pipera erau foarte multe lucruri de făcut. Iar pentru noi în mod special, ca părinți

Elena Grigore Costea

având trei copii, nu era deloc ușor să întreținem un copil la București.

A venit apoi rândul lui Lari - și aceeași opțiune: Liceul adventist.

Examenul la Liceul adventist a fost deosebit de dificil pentru Lari. Nu a intrat în prima sesiune. A urmat o vară grea. Meditații la matematică, pregătire la limba română, ciocniri destul de dese cu ceilalți doi frați, stare continuă de tensiune - aceasta a fost vara anului 1994 pentru familia noastră. Dar reușeam să depășim toate greutățile plecându-ne pe genunchi în fața lui Dumnezeu.

De fapt, tot ce am realizat noi, ca părinți, și copiii noștri înseamnă muncă și rugăciune.

Și Dumnezeu nu ne-a lăsat de izbeliște. Lari a reușit la examen în sesiunea din toamnă.

Liceul a mai funcționat doar un trimestru din anul acela la Pipera. A urmat mutarea în clădirea proprie din Șoseaua Vitan-Bârzești. A fost multă muncă pentru profesori, pentru părinți, pentru elevi. Biserica a făcut eforturi mari să asigure condiții bune de cazare și masă, condiții deosebite de studiu.

Noi, părinții, am fost mereu în miezul problemelor liceului. Au fost zile în care ne încerca un sentiment de deznădejde - doream schimbări spectaculoase în ce privește caracterul copiilor noștri. Dar, mai apoi, înțelegeam că fructele se coc atunci când le vine vremea.

Încet-încet, ceva se întâmpla cu fiecare dintre băieții noștri. Romeo a plecat de acasă timid, complexat, introvertit, nesociabil. Lari era exact opusul lui. Deseori, acasă aveau loc disensiuni. Neînțelegerile dintre copii marcau relația dintre noi, părinții.

Anii de liceu și-au pus amprenta, într-un mod categoric, asu-

pra băieților noștri. Pedagogii și profesorii au lucrat cu multă dăruire și pricepere. Am traversat, împreună cu băieții noștri, acest timp de cizelare, de formare. Am simțit din plin mâna călăuzitoare a lui Dumnezeu, care a adunat, la Liceul adventist, o mână de creștini devotați creșterii și educării elevilor în spiritul dragostei pentru Dumnezeu și pentru aproapele.

Din niște copii timizi, răzvrățiți și fără prea multe perspective, liceul a făcut din fiii noștri tineri puternici la trup și puternici în credința în Dumnezeu, cu o personalitate bine conturată și cu un caracter deosebit.

Romeo este student în anul I la Institutul Teologic Adventist. Lari va absolvi în curând liceul și, cu voia lui Dumnezeu, se va îndrepta spre același Institut.

Acum, în casa noastră, copiii zvăpăiați de altădată, gata să se războiască pentru orice fleac, sunt doar o amintire. În locul lor, trei tineri creștini, cei doi frați și sora lor, dezbate probleme teologice, comentează la alt nivel versete biblice, discută despre muzică, despre adevărata viață de creștin sau despre emisiunile RVS, realizate de sora lor.

Știm că drumul este lung, îngust și anevoios. Dar noi, toți cei din familia noastră, simțim că Dumnezeu este cu noi. Și mai simțim în jurul nostru pe acei oameni binecuvântați care conduc biserica noastră, Institutul Adventist, liceele adventiste din țară. Mai presus de orice, simțim ca pe un loc de suflet pentru noi Liceul adventist din București, unde oameni aleși ai lui Dumnezeu au transformat un loc sterp într-o adevărată școală, pentru educație prin Dumnezeu și pentru o viață cu Dumnezeu.

Prof. Elena Grigore Costea este redactor la Radio Vocea Speranței, Constanța.

Întâlnire cu „Mama Rusie“

Totul a început în vara trecută, când Dumnezeu a făcut să cadă în mâna mea un seminar excepțional de creștere a bisericii (*Creșterea biotică*). Ecoul despre acest Adevăr prezent a ajuns și la uniunile vecine, care m-au chemat să le împărtășesc și lor noua viziune, mai întâi în Republica Moldova (în februarie 1998), apoi în Bulgaria (în martie). Cum nimic nu e la întâmplare, la seminarul ținut în Chișinău, s-a „nimerit“ și un conducător din Diviziunea Euro-Asia, care a spus: „Neapărat vreau să audă și pastorii noștri aceste lucruri...“ Și uite-așa, în grabă și cam peste mână, am fost invitat (în aprilie) să prezint *Creșterea biotică* în patru metropole din marea Rusie: în Sankt Petersburg, Rostov pe Don, Irkutsk și Novosibirsk. Cum însă în ultimele două centre din Siberia nu s-au găsit fonduri pentru suportarea călătoriei, au rămas doar primele două orașe.

În Petersburg - fostul Leningrad -, capitala culturală a Rusiei imperiale, situat aproape de cercul polar de nord, în aprilie era încă iarnă grea. În atmosfera de ruină și abandon urbanistic, datorită decăderii economice, își desfășoară activitatea șapte comunități mitite pentru cei nouă milioane de locuitori! Cele mai multe dintre ele născute „fulger“, în urma marilor campanii ale unor evangheliști americani, comunitățile strâng laolaltă rămășițele celor care... au rămas din multele mii - peste 5.000 - de nou botezați, doar vreo șapte-opt sute de membrii plăpânzi. Acesta a fost și motivul pentru care am fost trimis aici, mai întâi.

Întâlnirea de două zile pline, cu cei 35 de pastori ai Conferinței de nord, a fost un prilej de înviore și viziune. Cei mai mulți dintre ei sunt tineri, recrutați dintre prezbiteri, și fără pregătire pastorală. După primele ore predate în engleză, mi s-a cerut să vorbesc românește, căci de față erau cinci pastori moldoveni care

Lucian Cristescu

ar fi vrut să înțeleagă pe limba lor... Arkadi, un tânăr găgăuz¹ s-a dovedit a fi un abil traducător în rusă.

Sabatul a fost o bucurie pentru mine și pentru familia petersburgheză. Adunați într-o biserică nouă, mare și frumoasă, au venit membri din cele șapte biserici... Aici am întâlnit și pe Ivan Culver cu soția, o familie de americani care, ca și Rick Kuntz în România, susțin, pe nimic, o școală de limba engleză pentru cetățenii ruși, cărora le descoperă apoi pe Mântuitorul.

Un rapid de noapte m-a dus ca-n vis, în circa opt ore, la Moscova. Valeri Ivanov, cel care mă invitase, m-a dus întâi la sediul Diviziunii Euro-Asia, unde am uitat că sunt în Rusia. Este o clădire modernă în stil american. Am vizitat și familia lui Valeri, o familie cu totul dedicată lucrării lui Dumnezeu. Soția lui, fiica unui fost prezbiter baptist convertit la adventism și devenit unul dintre cei mai cu succes planțatori de biserici noi în era comunistă, a gustat din toate neazurile deportării în Siberia. Acum știu de unde izvoră forța credinței ei.

„Ah, du-mă la Kremlin, acolo unde a predicat Mark Finley...“ i-am spus gazdei mele. Așa a început turul meu prin Moscova. Moscova este o mare capitală, nu doar prin faptul că numără 12 milioane de locuitori. Aici s-a concentrat toată grija și avutul imperiului sovietic, care a reușit să-i dăruiască strălucirea unei capitale mondiale. Peisajul urban, cu blocuri construite în stilul megalitic al lui Stalin, mastodonți de 20-30 de etaje, este dominat de ceea ce mi s-a părut a fi „bisericile“ ateismului: nenumărate copii, la scară mai mică sau mai mare, ale „Casei Scânteii“ de la noi, ale căror zigurate parcă vin să țină locul turlelor de biserici.

Înainte să-l văd, nu știam ce este Kremlinul. „Krem“ - care înseamnă

„cetățuie“ - desemna vechiul perimetru înconjurat de ziduri solide. În piața mititică, printre maldărul de tunuri capturate de la Napoleon, se găsesc îngrămădite vreo 7-8 biserici, de la unele foarte mari la biserici pitice. Cnejii voiau să-și aibă propria lor biserică, pe care o descuiau și o încuiau doar pentru folosință personală. Dincolo de zidul cetățuiei se află vestita Piață Roșie, o fâșie pietruită, mult mai mică decât apare în poze...

Într-o coastă a Kremlinului, cnejii comunismului au construit o uriașă sală de congres pentru Partidul Comunist. De două ori a răsunat acolo întreita solie îngerească, prin gura lui Mark Finley. Vremea unor asemenea evanghelizări trecuse, însă. Stăpânii conștiințelor, treziți din absenteismul de după prăbușirea comunismului, au reînviat o veche procedură de restrângere a libertății de conștiință. Anume, au anulat Legea cultelor existentă și au stabilit un termen limită, până la care toate confesiunile cu oarecare vechime în Rusia să se „reînregistreze“. Dar... nimeni nu primește solicitarea de reînscrisere a nici unei confesiuni din afara bisericii majoritare. Așadar, Biserica Adventistă funcționează nici legal, nici ilegal... Confuză situație, care poate oricând să servească drept cadru pentru orice abuz.

În seara aceleiași zile, soseam cu avionul la Rostov, la a doua întâlnire a pastorilor, în Conferința Caucazul de nord. Rostovul, numeric de două ori mai mare decât Bucureștiul, se află la doar 700 km de Cecenia. Spiritul pastorilor din Caucaz este mai dinamic și, în această conferință, lucrarea merge cel mai bine. Și aici am găsit pastori moldoveni. Mi s-a spus că moldovenii sunt cei mai buni pastori din toată diviziunea. Uniunea Moldova, în afara celor 80 de pastori ai ei, a dăruit Rusiei peste 120 de pastori de cea mai bună calitate, solicitați peste tot! Aici am întâlnit, împreună cu soțul ei pastor, pe fiica fratelui Melnic, cel care studiasse la Stupini și se căsătorise cu o soră din București-Grant.

(Continuare în pagina 19)

¹ Găgăuzii sunt un popor turco-rus care trăiește pe teritoriul Basarabiei.

Avem nevoie una de alta

Da, mergi înainte și rezervă o cameră pentru mine, doar pentru mine.“ Acesta fusese răspunsul pe care i-l dădusem directoarei Departamentului Misiunea Femeii, de la conferință. Nu doream să fiu cu nimeni, doream să fiu singură. Voiam să fiu singură și urma să fiu singură. Dar Dumnezeu pregătise altceva pentru mine.

Să nu mă înțelegeți greșit. Sunt momente când este bine să fii singur. Aceasta este o parte esențială a existenței noastre, ceva necesar, din când în când, pentru ca viața noastră să se desfășoare bine. Păstrez încă amintiri plăcute despre clipele mele de singurătate. Între acestea, sunt plimbările lungi, liniștite, fără grabă, care calmează nervii. De asemenea, alegerea unui fruct de mango cât mai copt, savurarea fiecărei mușcăături, în timp ce mă gândesc, totuși, la o problemă și iau decizia corectă; îmi pun întrebări cu privire la viitor - singură - sau meditez la bunătatea și blândețea Domnului Isus. În învălmășeala, graba și liniștea vieții, clipele de singurătate sunt dorite și chiar binevenite. Singurătatea este astfel justificată.

Domnul Isus Își lua timp să fie singur, doar El și Tatăl Său. El părașea mulțimile, după o zi grea de muncă, pentru a fi singur.

Dar aceasta nu înseamnă că trebuia să fiu singură în acel sfârșit de săptămână. Am ridicat receptorul, simțind nevoia să o sun pe directoare, să-i spun că doresc să stăm împreună în cameră. Am format numărul și i-am spus: „Da, aș dori să stăm în aceeași cameră. M-aș bucura să fiu cu tine. Nu, nu vreau să fiu singură“. Acum mă întrebam ce am făcut.

Carol Barron Thomas

La adunarea de la sfârșitul săptămânii, am întâlnit-o pentru prima dată pe directoarele departamentului Misiunea femeii. După ce am sosit la hotel, am mers în cameră, urmând să ne împărțim impresiile. După o mică povestire, îmi spuse: „Aproape totdeauna călătoresc singură și sunt cazată singură la hotel. Niciodată nu am stat în cameră cu altcineva. Cu siguranță că există un motiv pentru care, acum, stăm împreună în această cameră“.

Singurătatea este bună, își are rostul ei, dar am nevoie de tine, tu ai nevoie de mine și amândouă avem nevoie de Isus.

În timpul șederii noastre acolo, directoarele și cu mine am descoperit motivul: *oamenii au nevoie unul de altul*. Ei nu doresc să fie singuri tot timpul. Colega mea de cameră și cu mine ne-am împărțit durerile, îngrijorările, bucuriile, precum și înfrustrările și dezamăgirile din viețile noastre sfâșiate. Am vorbit despre felul în care a intervenit Dumnezeu, în anumite situații, spunând: „Destul“. Despre eliberarea pe care numai Dumnezeu o poate da celor răniți de „ajutorul omului“. Am vorbit, am râs, am plâns, ne-am bucurat împreună. N-am fi putut face acestea sin-

gure. Aveam nevoie una de cealaltă. Aveam nevoie să spunem cum L-am văzut pe Domnul Isus lucrând în viața noastră, atunci când am trecut prin experiențe similare. Nu doream să fiu singură și nici colega mea de cameră nu dorea să fie singură. *Doream să fim împreună*.

Tu ai nevoie de mine, eu am nevoie de tine. Așa ne-a făcut Creatorul. Folosim, adesea, cuvântul *interdependent*. El vrea să spună că *avem nevoie una de cealaltă*. Am nevoie să-mi zâmbești când trec pe lângă tine, plângând în mine însămi, neputând s-o știi, din cauza măștii care îmi acoperă durerea. Am nevoie de înțelegerea, de compasiunea ta, când nu fac lucrurile așa cum crezi că ar trebui să le fac și chiar atunci când nu cunoști tulburarea prin care trec. Am nevoie de cuvintele tale de încurajare, atunci când sunt nemulțumită. Am nevoie de rugăciunile tale și de mâna ta întinsă, care să mă țină să nu cad, atunci când credința mea e adormită. Am nevoie să mă suni sau să-mi lași un bilet, atunci când nu m-ai văzut de câțiva timp. Am nevoie să mă ascuți, nu să-mi dai soluții sau sfaturi; doresc doar să mă ascuți. Este ceea ce spune Eclesiastul, în capitolul 4,9.12: „Mai bine doi decât unul, căci iau o plată cu atât mai bună pentru munca lor“. „Și dacă se scoală cineva asupra unuia, doi pot să-i stea împotriva; și funia împletită în trei nu se rupe ușor.“

Singurătatea este bună, își are rostul ei, dar am nevoie de tine, tu ai nevoie de mine și amândouă avem nevoie de Isus.

Women of Spirit, ian./feb. 1997
Traducere de Afrodită Grecea, Galați

E.G. sau E.G.W.?

Ce fel de naturism a promovat Ellen White?

Una dintre erorile regretabile în materie de alimentație este credința că ideile lui Ernst Günter sunt conforme cu cele prezentate în scrierile soriei Ellen White. De aceea, consider utilă o prezentare sistematică a pasajelor reprezentative din Spiritul Profetic în contrast cu ideile pretins științifice ale adeptilor unui anume curent naturist.

„Crud“

Adjectivul „crud“ nu apare decât foarte rar cu referire la alimente. Cele câteva citate care conțin expresia „mere crude“ descriu meniul obișnuit al soriei White și menționează, pe lângă alimentele „crude“, multe feluri de mâncare gătită.¹ Aceste referințe în nici un caz nu pot fi interpretate pentru a susține dieta alcătuită exclusiv din crudități.

„Proaspăt“

Există multe citate care conțin acest cuvânt cu referire la alimente, în special la fructe. Iată două pasaje importante:

„Domnul dorește ca aceia care locuiesc în țări în care se pot obține fructe în cea mai mare parte a anului să fie conștienți de binecuvântările din aceste fructe. Cu cât ne bazăm mai mult pe *fructele proaspete*, așa cum sunt culese din pom, cu atât mai mare va fi binecuvântarea.”²

„Toți ar trebui să cunoască valoarea specială a *fructelor și vegetalelor proaspete*, din livadă și din grădină.”³

Cele două citate confirmă faptul că alimentele pe care Dumnezeu le-a dat omului la creațiune sunt cele mai bune pentru om și, cu cât alimentația noastră se apropie mai mult de cea ideală, cu atât ne bucurăm de mai

Valentin Nădășan

multe avantaje. Ellen White ne sfătuiește aici să folosim mai multe fructe, când sunt disponibile în stare proaspătă. Ea însă nu pune în antiteză fructele proaspete și pe cele păstrate sau conservate. De altfel, James White, soțul ei, a publicat o broșură despre cultivarea și conservarea fructelor pentru iarnă.⁴

Ellen White arată în mod consecvent că fructele proaspete, dar și cele conservate sau gătite, sunt o mare binecuvântare.

„Bine gătit“

În general, gătitul este prezentat ca fiind o activitate importantă și onorabilă. Gătitul este o adevărată artă, o știință, o îndatorire nu doar familială, ci și sacră, religioasă, având consecințe asupra vieții spirituale a persoanei și a familiei.

Pe de-o parte, Ellen White a luat atitudine împotriva gătitului excesiv, dar, pe de altă parte, avertizează în repetate rânduri cu privire la pericolul unui meniu simplist.

„Nimeni nu trebuie să susțină ideea că o dietă sărăcăcioasă este corectă, sub motivul că este greșit să gătim pentru satisfacerea gustului sau a apetitului. Mulți sunt slăbiți de boală și au nevoie de alimente hrănitoare, abundente și *bine gătite*.”⁵

Coacerea completă este esențială pentru produsele de panificație. Citatele în acest sens sunt numeroase și spun același lucru: „Pâinile să fie... *coapte pe deplin*...”⁶

Prepararea termică îndelungată este o cerință pentru cerealele consumate sub formă de terci. „Cerealele folosite pentru terci trebuie să fie *gătite timp de multe ore*.”⁷ Așa cum știm astăzi, aceasta

este necesară pentru a face amidonul digerabil într-o măsură mult mai mare decât sub formă crudă.

Fierberea laptelui până la sterilizare este o măsură de precauție indispensabilă. „Dacă se folosește lapte, acesta trebuie *complet sterilizat*; cu această măsură de precauție, pericolul contractării unor boli în urma folosirii lui este mai mic.”⁸

Günter spune că „atât pasteurizarea, cât și fierberea [laptelui] sunt fără sens”. Ba mai mult, dacă ar fi să urmărim sfaturile „științifice” ale lui Günter, ar trebui ca și laptele de la vacile tuberculoase să fie folosit sub formă crudă, chiar de către copii! Devierea majoră de la linia cuvântului inspirat, precum și a științei autentice, ar trebui să fie evidentă pentru oricine.

De asemenea, Ernst Günter afirmă în mod categoric că „fructele nu ar trebui fierse sau sterilizate sub nici o formă. În cărțile Spiritului Profetic există multe referiri complete opuse acestei concepții.

Fructele conservate corect sunt o hrană excelentă! Deși fructele în stare crudă sunt superioare celor conservate, prepararea termică inteligentă nu reduce în mod dramatic proprietățile lor nutritive.

„Peste tot unde fructele pot fi cultivate din abundență, să se asigure o rezervă îndestulătoare pentru iarnă, fie în borcane, fie sub formă de fructe uscate.”⁹ Dacă sunt puse în vase de sticlă, dacă se folosește doar „puțin zahăr” și dacă „fructele sunt *gătite* doar atâta timp cât să se asigure conservarea”, atunci „sunt un înlocuitor excelent al fructelor proaspete.”¹⁰

În anumite situații speciale, este necesar ca fructele să fie supuse unui tratament termic. De data aceasta, nu este vorba de o metodă

de conservare, ci de o măsură de precauție asemănătoare fierberii laptelui. Ellen White spune:

„Fructele verzi, cele parțial stricate sau cele prea coapte nu ar trebui mâncate niciodată crude. Dacă sunt *gătite*, fructele verzi sunt mai puțin dăunătoare.”¹¹ Supus *fierberii*, sucul obținut prin stoarcerea merelor de proastă calitate este mai puțin primejdios.¹²

Unele plante nu-și pierd proprietățile nutritive prin preparare termică. Dimpotrivă, tocmai datorită acesteia dobândesc proprietăți curative. Într-o scrisoare, Ellen White îi scria sorei Hare: „Ceapa bine coaptă are un efect foarte benefic.”¹³

Nu de puține ori, sora White amintește în modul cel mai firesc despre cartofii fierți sau copți și despre fasolea fiartă sau coaptă.

În cazurile de mai sus, tratarea termică este motivată de factori obiectivi (necesitatea ca alimentele să fie conservate pentru iarnă sau să fie făcute mai ușor de digerat și de asimilat). Pe lângă acestea, se pot aminti situații în care *alimentele au fost tratate termic pentru a le face mai gustoase sau pur și simplu pentru că erau preferate sub această formă.*

Este vorba de merele coapte sau fierte înăbușit și apoi pregătite sub formă de sos. Potrivit afirmațiilor sorei White, acestea constituiau un aliment preferat și foarte frecvent folosit în familia sa.¹⁴ Se pare că merele, deși disponibile în stare crudă, erau în mod deliberat pregătite sub această formă.

Foarte interesantă este menționarea a cel puțin două preparate care erau supuse unui *dublu tratament termic*. Primul este așa-numitul „zwieback”. Ellen White însăși explică: „Zwieback-ul, sau pâinea coaptă de două ori, este unul dintre cel mai ușor de mistuit și cele mai gustoase alimente.”¹⁵ Dacă prepararea termică ar distruge calitățile nutritive ale grâului, cum ar fi putut ea să recomande o astfel de dublă tratare termică a cerealelor?

Al doilea aliment supus tratării termice repetate este mazărea uscată. Ellen White obișnuia să fiarbă mazărea și apoi, după strecurarea lichidului, s-o pună la copt.¹⁶

„Hrană caldă”

Nu o dată, în descrierea călătoriilor sale, Ellen White își exprimă satisfacția atunci când, după mai multe zile, a putut să consume hrană caldă. Ea aprecia în mod deosebit hrana caldă, mai ales pe durata anotimpului rece.

„I-aș sfătui pe toți ca, măcar în fiecare dimineață, să mănânce și ceva cald.”¹⁷ „Nimeni n-ar trebui să participe la toate adunările fără să mănânce o hrană caldă.”¹⁸

Explicația? Temperatura scăzută face necesar ca organismul să consume mai multă energie pentru aducerea hranei la temperatura corpului.

Un caz aparte îl constituie discuția cu privire la oportunitatea încălzirii hranei pentru bolnavi, în ziua Sabatului. „Este necesar să le oferim îngrijire și atenție celor bolnavi și suferinzi, atât în Sabat, cât și în celelalte zile ale săptămânii. Ar putea fi nevoie ca, pentru alinarea suferinței lor, să se pregătească hrană și băuturi calde. În astfel de cazuri, nu este o încălcare a poruncii a patra să le asigurăm o îngrijire cât mai bună.”¹⁹

Este clar că Ellen White nu căuta să impună un regim de crudități. Cu excepția prăjirii excesive, ea nu avea nimic împotriva pregătirii termice sau încălzirii alimentelor. Din contră, considera chiar binevenită hrana caldă, mai ales în timpul iernii.

„În stare naturală”

Uneori, așa cum e cazul în citatul care urmează, serva Domnului atrage atenția asupra celei mai importante caracteristici a dietei din Eden, și anume simplitatea și proveniența ei exclusiv vegetală.

„Domnul intenționează să-și conducă poporul ca să trăiască din nou cu fructe, vegetale și cereale simple... Dumnezeu le-a asigurat primilor noștri părinți fructe în *stare naturală*.”²⁰

Acest citat este folosit foarte frecvent ca argument în favoarea întoarcerii la o dietă de crudități. Ar fi, însă, o exagerare să deducem că el înfierează ideea de prelucrare a alimentelor. Dacă Adam trebuia să „[pre]lucreze” grădina, de ce n-ar

fi putut Eva, la rândul ei, să prelucereze roadele pomilor? Totuși, nici Biblia și nici Spiritul Profetic nu ne spun cum foloseau Adam și Eva hrana pe care le-o dăduse Dumnezeu în Eden.

Aici, Ellen White vrea să transmită ideea că Dumnezeu intenționează să ne conducă la o alimentație simplă, nu la un regim alimentar de crudități.

De asemenea, Ellen White era preocupată să-i convingă pe oameni de importanța consumării cât mai multor fructe, legume și cereale de bună calitate. Uneori ea folosește termenii „simplu” și „natural” ca fiind sinonimi, cu privire atât la remedii, cât și la alimentație:

„Unii cad în greșeala de a crede că, dacă înlătură carnea, nu trebuie

să folosească în locul ei cele mai bune fructe și vegetale, pregătite în *starea cea mai naturală*, fără grăsimi și fără condimente”.²¹

Alteori, expresia „stare naturală” se referă foarte clar la starea crudă. Totodată se vorbește despre a găti „mai puțin” și se arată că este necesară conservarea fructelor pentru iarnă, ceea ce presupune prelucrarea termică.

„Ar fi bine să gătim mai puțin și să mâncăm mai multe fructe în *starea lor naturală*. Să-i învățăm pe oameni să mănânce după plăcere struguri, mere, piersici, pere, fructe de pădure proaspete și din toate celelalte fructe care pot fi procurate. Acestea să fie pregătite pentru iarnă prin conservare în borcan, folosindu-se, pe cât posibil, recipiente de sticlă, în locul celor de tablă.”²²

Contrar susținerii lui Günter, că pregătirea termică a alimentelor ar distruge elemente cu valoare vitală ale acestora, Ellen White spune că fructele conservate sub formă de compot sau gem sunt o hrană excelentă pe timpul iernii.

În citatul următor, expresia „stare naturală” se referă la obținerea vegetalelor „din prima sursă”.

„Dieta animalelor este constituită din vegetale și cereale. Este necesar ca vegetalele să fie animalizate, să fie asimilate în corpul animalelor, înainte să le obținem noi? Trebuie să ne procurăm dieta vegetală prin consumarea cărnii animalelor moarte? Dumnezeu le-a asigurat primilor noștri părinți fructe în *stare naturală*. El a dat grădina în grija lui Adam, ca s-o cultive și s-o păzească, și a spus: 'Aceasta este hrana voastră'. Nici un animal nu trebuia să distrugă alt animal pentru a-i servi drept hrană.”²³

Ce sunt „vegetalele... animalizate”? Nu sunt altceva decât carnea animalelor. Așa cum se știe, animalele ierbivore mănâncă vegetale, iar factorii nutritivi extrași din acestea sunt folosiți de organismul animal pentru sinteza propriilor țesuturi, adică se transformă în carne. Apoi, această carne este consumată de oameni. Ellen White evidențiază ideea că oamenii care consumă carne folosesc plante „la mâna a doua”.

Observăm că „vegetalele animalizate” sunt puse în contrast cu vegetalele „în stare naturală”. Cu alte cuvinte, vegetalele în stare naturală sunt cele consumate ca atare, ne-transformate în carne. Sora White nu vorbește aici despre consumarea vegetalelor în stare crudă, ci despre eliminarea cărnii din alimentație și înlocuirea ei cu vegetale.

E. G. (Ernst Günter) sau E. G. W. (Ellen White)? Ce mare deosebire este între originea învățăturilor fiecăruia dintre cei doi autori! Cât de ușor putem îmbrățișa idei străine, bazate pe o filozofie ocultă! Și aceasta doar pentru că sunt exprimate în termeni atât de îndrăgiți de noi, pe care-i cunoaștem din cărțile inspirate, ori pentru că una sau două idei coincid! Să nu ne înșelăm singuri: nu tot ce se intitulează „natural” sau „naturalist” poartă aprobarea lui Dumnezeu!

Un text biblic fundamental pentru o reformă înțeleaptă spune astfel: „Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească. Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită” (Rom. 12, 1-2).

¹ Vezi *Manuscript Releases*, vol. 5, pag. 385, 387.

² *Counsels on Diet and Foods*, pag. 96 etc.

³ *Ibid.*, pag. 321 etc.

⁴ Vezi *Ellen G. White*, vol. 2, *The Progressive Years, 1862-1876*, pag. 299.

⁵ *Counsels on Diet and Foods*, pag. 260

⁶ *Ibid.*, pag. 316

⁷ *Ibid.*, pag. 489

⁸ *Ibid.*, pag. 357

⁹ *Ibid.*, pag. 311

¹⁰ *Idem*

¹¹ *Life and Health*, 7 ian. 1905

¹² Vezi *Testimonies*, vol. 5, pag. 356.

¹³ Scrisoare din 15 dec. 1908

¹⁴ Vezi *Counsels on Diet and Foods*, pag. 330.

¹⁵ *Ibid.*, pag. 317

¹⁶ Vezi *Manuscript Releases*, vol. 21, pag. 290

¹⁷ *Counsels on Diet and Foods*, pag. 86

¹⁸ *Ibid.*, pag. 85

¹⁹ *The Signs of the Times* 15 apr. 1880

²⁰ *Counsels on Diet and Foods*, pag. 81

²¹ *Ibid.*, pag. 399

²² *Ibid.*, pag. 309

²³ *Ibid.*, pag. 396

Dr. Valentin Nădășan este directorul Departamentului Sănătate, în Conferința Transilvania de sud.

Întâlnire cu „Mama Rusie”

(Urmare din pagina 15)

Înainte de prezentarea seminarului meu, am asistat la o „obișnuită” dare de seamă, de cca 2 ore, asupra evanghelizării din luna martie. În atmosfera de încântare și aclamații spontane, am ascultat raportul asupra evanghelizării printre cazacii de pe Don, din renumita „stariță” Vioșânskaia. Ceea ce părea imposibil, datorită tradiției lor și a controlului acerb al autorității bisericești, după o lună de lucrare plină de tact, combinată cu programe de sănătate, o grupă nouă, de 16 membri, lua ființă. Evident, nu fără încuviințarea Atamanului, a cărui apreciere fusese în mod decisiv câștigată.

Destul de aproape de Rostov se află mica republică islamică Daghestan, locul în care - în urmă cu un an - primii adventiști din Daghestan, soții Hagimurat și Tatiana, au fost chinuți de gloatele instigate, timp de trei zile, și apoi linșați, sub pretextul fantezist că au furat copii pentru comerțul de organe. Am văzut, pe bandă video, documentul arderii lor în piața publică. Poate că aceasta a fost cea mai puternică impresie cu care m-am întors. M-a tulburat nu atât moartea lor, cât înfățișarea gloatelor. Mă așteptam să văd o populație isterică, tipic islamică, purtând turbane și mantale de epocă. Când colo, erau oameni moderni, cu înfățișare europeană, exact ca noi. M-am cutremurat când am realizat cât de ușor poate fi manipulată masa, în pofida pretenției de civilizație.

Mă întorceam din „Mama Rusie”, cu dor... Nu doar cu dorul de casă, ci cu dorul de a vedea istoria acestei lumi isprăvită pentru totdeauna, de a putea gândi și simți eliberat de sângele Daghestanului, de umbrele care îi țin în minciună pe fiii oamenilor. În locul versului romantic: „O, lume, ce frumoasă ești...””, pe care-l cântau cei din veacul trecut, murmuram refrenul celor opt adventiști rămași de pe urma lucrării Tatiane, în Daghestan: „Vino, Doamne Isuse!”

Lucian Cristescu este directorul Departamentului Evanghelizare și secretarul Asociației pastorale la uniune.

Pata a dispărut

Cu mulți ani în urmă, era un băiat care se numea David și care locuia la țară. Părinții lui aveau o gospodărie mare și trebuia să muncească foarte mult, să îngrijească animalele și să cultive pământul, ca să aibă ce să mănânce. Sora cea mai mare a lui David se numea Angie, apoi urma un frate, pe care îl chema Joe, și o soră, Mary, care era puțin mai mare decât David.

Într-o zi, părinții lui David îi anunțară că trebuie să plece pentru câteva zile. Erau convinși, însă, că ei, copiii, sunt destul de mari ca să se ocupe de treburile gospodăriei în lipsa lor. Pentru că era cea mai mare, aproape majoră, părinții i-au spus lui Angie să aibă grijă de toate. David nu ținea cont de faptul că ea este majoră. Pur și simplu, nu-i convenea ca ea să se poarte ca un șef și să fie pus la treabă de sora lui.

Dar, după plecarea mamei și tatălui, Angie nu se purta ca un șef. Ba încă ei, copiii, erau liberi să facă tot ce doresc. Să meargă la culcare, să se scoale când vor. Să mănânce orice le place, oricând le place. Se se joace când vor, să lucreze când vor. Era fantastic!

Copiii se simțiră grozav timp de o săptămână. În fiecare zi făcură înghețată, floricele de porumb și clătite. În clătite puseseră atât de multă dulceață, încât picura din ele. Desigur, făcură și treburile obișnuite - au muls vacile, au dat de mâncare la animale, au adunat ouăle din cuiburi și au tăiat lemne. Dar, în cea mai mare parte a timpului, s-au distrat din plin.

Apoi, într-o dimineață, Angie își aminti că mama și tatăl urmau să vină acasă chiar în ziua următoare. Copiii priviră în jurul lor, prin casă. Pe masă erau vase nespălate, iar pe jos, jucării. Paturile erau deranjate. Prin casă erau împrăști-

Karen Holford

ate prosoape și haine murdare. În curte mai erau bușteni de tăiat și un cărucior, iar în șură, uneltele de grădinarit ale tatălui lor, necurățate.

Angie era îngrijorată. Dorea ca totul să arate perfect, la sosirea părinților. Ei îi dăduseră totul în grijă și dorea să fie mândri de ea.

Brusc, Angie începu iar să se poarte ca un șef. Lui Joe îi comandă să curețe uneltele de grădinarit din șură. Pe Maria o trimise să curețe vasele și să spele pe jos în bucătărie. Davy trebuia să se grăbească să ștergă praful în toată casa, cu excepția sufrageriei. Cu toții știau că lucrurile mamei, din sufragerie, erau foarte fragile. Davy le-ar fi putut sparge, ștergându-le de praf! După aceea, putea să o ajute pe Angie să schimbe paturile și să spele hainele. Lui Davy nu-i plăcea să ștergă praful, să facă paturile și să spele rufele. El voia să meargă afară și să-l ajute pe Joe să facă treburi ale adulților. Dar Angie era șeful. De aceea, el făcu ce-i spuse ea, deși se simțea nemulțumit și supărat.

Fiind foarte ocupată, Angie nu avu timp să gătească pentru masa de prânz, așa că mâncară cu toții hrană rece. Lui Davy îi era cald și se simțea obosit. Dorea să facă înghețată și să se distreze din nou. Dar Angie avea să le dea de lucru și după masă.

„Trebuie să ajuți și acum, Davy“, îi spuse ea. „Mai întâi, aș vrea să lustruiești toți pantofii și toate ghețele cu cremă neagră și cu peria asta. Apoi să scuturi preșurile. Mary trebuie să meargă în grădină, să plivească fasolea, iar Joe să aranjeze în curte.“ Davy se simțea tot mai supărat. Cel mai nesuferit lucru din lume era să lustruiească încălțăminte. Putea să se murdărească și să stropească lucrurile din jur cu cremă.

În timp ce Davy lustruia încălțăminte, Angie se hotărî să ștergă praful și să măture în sufragerie, așa încât întreaga casă să arate perfect. Sufrageria era o cameră frumoasă, în care fuseseră puse cele mai bune lucruri ale mamei. Pereții ei erau acoperiți cu un tapet scump. Copiii nu aveau voie să se joace acolo. Intrau în ea doar când veneau musafiri. Din sufragerie, Angie văzu că Davy lucrează fără tragere de inimă. Îi spuse să se grăbească, pentru că avea să-i dea și altceva de făcut. Asta îl făcu pe Davy să fiarbă de supărare. Înainte să-și dea seama ce face, aruncă după Angie cu peria de încălțăminte, plină de cremă. Peria trecu chiar pe lângă capul ei și se izbi zgomotos de peretele din sufragerie. El rămase îngrozit văzând pata mare, neagră, de pe tapetul alb cu dungii aurii. Apoi fugi afară și se ascunde în șură.

Davy stătu foarte mult timp în șură. Se gândi cât de mândră era mama de frumoasa lor sufragerie și cât de teribil se va simți când va vedea în ce hal o adusese el. Se gândi cum urma să fie pedepsit. Era atât de furios pe Angie! „Numai ea e de vină“, gândea el. „N-aș fi făcut niciodată răul ăsta, dacă nu m-ar fi scos ea din sărite!“

Se întunecase deja, când îl găsi Joe. El știa ce se întâmplase, dar nu spuse nimic. Doar îl conduse pe Davy în casă și-i dădu să mănânce, înainte de culcare. Davy, însă, nu dormi foarte bine. Știa că mama și tatăl vor sosi acasă dimineață. Dorea să fugă, dar n-avea unde să se ducă. Așa că vărsă multe lacrimi pe pernă.

Când sosiră acasă, părinții rămaseră foarte încântați văzând toate treburile bine făcute și că peste tot era aranjat și curat. Li se pără lor că Davy era cam tăcut și că mănecase puțin la masă. Mama chiar îi dădu o lingură mare de sirop me-

dicinal cu gust neplăcut, gândindu-se că probabil Davy are un început de boală. Davy știa că ea nu intrase în sufragerie, dar fu desul de curajos să-i spună ce se întâmplase. Era foarte mâhnit!

Apoi se întâmplă ce era mai rău. Veniră să-i viziteze dl și dna Johnson. Davy o auzi pe mama salutându-i și poftindu-i în sufragerie. A, nu, gândi el. O să-i ducă acolo și va fi atât de stânjenită când va vedea pata de pe perete! El se aștepta să audă un țipăt de surprindere al mamei, dar, în schimb, o auzi pe dna Johnson exclamând: „Ei, ce sufragerie frumoasă!”

Lui David nu-i venea să creadă. Ce se întâmplase? Pata neagră de cremă fusese pe perețele din fața ușii. Era imposibil să intri acolo și să nu o vezi. Pata aceea oribilă strica tot aspectul. Davy se furișă până la ușă și privi înăuntru. Era atât de șocat de ce vede, încât rămase acolo mirat, cu gura căscată. Perețele arăta la fel cum arătase înainte să arunce el peria de încălțăminte. Tapetul pe care fusese pata neagră era de un alb imaculat, iar dungile aurii se potriveau perfect cu restul modelului. Văzându-l în fața ușii, mama îl invită să intre. El se așeză pe un scaunel și se uită la perete aproape toată după-amiaza, întrebându-se ce se întâmplase. După ce serviră ceai și prăjituri, dl și dna Johnson plecară acasă. Davy merse mai încet, ca să iasă ultimul. După ce ieșiră toți, se duse lângă perete și îl privi cu atenție. Cineva tăiasă o bucată de tapet așa încât să acopere complet pata aceea urâtă. Tapetul fusese tăiat cu multă atenție, pe lângă dungile aurii. Marginile lui fuseseră apoi netezite, ca să nu se observe lipitura.

În seara aceea, Davy mănă de două ori mai mult, ca să recupereze. Începu să râdă și să glumească din nou și mama se bucură că medicamentul îi făcuse bine! După ce termină de mâncat, Davy se duse la Angie. Îmbrățișând-o cât putea, îi șopti la ureche: „Mulțumesc. Îmi pare rău că am aruncat cu peria după tine și că am făcut pata aceea teribilă. Tu ai acoperit-o, nu-i așa?”

„Da, am găsit niște tapet în pod, l-am tăiat, i-am îndreptat marginile

și l-am lipit. Și mie îmi pare rău. Eu am avut vina cea mai mare. Nu trebuia să fiu atât de poruncitoare. Nu-i de mirare că ți-a venit să arunci cu peria după mine!”

Mama și tata or fi observat tapetul lipit, dar n-au vorbit niciodată despre pata aceea. Iar Davy nu a uitat niciodată cât de bine e să descoperi că ești iubit așa de mult, încât îți sunt acoperite greșelile și ești scu-

tit de consecințele pe care le meriți.

Nu cumva asta îți aduce aminte de Cineva pe care-L cunoști? Desigur! Domnul Isus ne iubește așa de mult, încât ne acoperă greșelile cu viața Sa desăvârșită. El ne-a mântuit de la moartea pe care o merităm din cauza păcatelor noastre și ne-a dat încă o șansă ca să trăim viața cea mai bună, acum și totdeauna. Nu-i așa că aceasta este o veste bună?

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea lansează programul „Tineri în misiune“

De la rețeaua adventistă de știri ANN aflăm că biserica noastră pune în mișcare un program pe termen lung, care va da o nouă viață cuvântului „misiune“. Acest lucru presupune că toate activitățile tineretului, toate programele de educație ale bisericii, începând cu cele locale, și toate proiectele de lucrare externă vor fi integrate în conceptul de „misiune“.

Pornind de la ideea că tineretul constituie o prelungire a inimii, mâinilor și minții lui Dumnezeu, Departamentul Tineret de la Conferința Generală a lansat în ianuarie 1998 campania globală, sub titlul:

„Inimă, mână și minte, tineri în misiune“. Programul va implica întregul tineret al bisericii, care reprezintă un procent de 72% din totalul de membri.

„Intenționăm să facem din misiune un adevărat stil de viață pentru tineretul nostru“, spune Baraka Muganda, Directorul Mondial al tineretului din Biserica Adventistă.

„Dorim să implicăm pe fiecare membru al bisericii.“ Înțelegând că serviciul misionarilor voluntari poate oferi tineretului cele mai puternice ocazii de creștere spirituală, acest program își propune să mobilizeze un parteneriat cuprinzând părinți, conducători și tineri, pentru câștigarea de suflete. „N-am putea avea succes fără ajutorul liderilor și al părinților“, conchide Muganda.

„Altădată ne-am concentrat atenția asupra programelor, însemnelor și uniformelor, dar tinerii noștri vor fi gata să se sacrifice doar pentru ceva care îi provoacă în fiecare zi. Tineretul, ca și întreaga societate, trăiește tot mai mult cu o mentalitate comercială, în care găsești de toate și ești obligat să alegi ceea ce-ți trebuie. Acest fapt ne determină să abordăm misiunea într-o manieră holistică, care să acopere atât domeniul academic, intelectual, cât și pe cel emoțional și pe cel social“, adaugă Muganda.

Prezentarea generală a programului oferă fiecărei diviziuni posibilitatea să aplice în mod specific ideile de bază. Așa s-a născut proiectul „Pacific Hope“ („Speranța Pacificului“), în Diviziunea Pacific de Sud. „'Pacific Hope' reprezintă o ieșire din modelul tradițional de abordare folosit de programele 'Vocea Tineretului'. În această formă nouă, atenția se concen-

trează asupra provocărilor contemporane ale locuitorilor din orașele Insulelor Pacificului. Între acestea sunt șomajul, stilul de viață specific, deriva valorilor privind viața intimă și căsătoria etc.“, spune Ray Coombe, directorul Departamentului Comunicații, Pacificul de Sud.

„Misiunea nu înseamnă numai predicare. Ea implică orice formă de ajutor concret. Misiune este orice lucru pe care-l faci pentru a ajuta pe cineva să-și schimbe viața în bine“, este de părere Baraka Muganda.

Președintele Conferinței Generale, Robert Folkenberg, crede că: „Începând din momentul acesta, tineretul de pretutindeni din biserica noastră, va avea un interes tot mai mare față de misiune“. Biserica își propune următoarele:

1. Fiecare diviziune, uniune, conferință sau biserică locală să fie conștientizată și mobilizată în pregătirea tineretului pentru slujire;

2. Liderii și tineretul să primească instruirea necesară prin seminarii și conferințe specifice;

3. Fiecare organizație de tineret să cuprindă în programul ei proiecte misionare;

4. Tinerii și conducătorii să fie învățați să-și descopere și să-și folosească talentele;

5. Până în anul 2000, să avem două milioane de tineri voluntari activi;

6. Fiecare biserică locală să organizeze propria formație de tineri voluntari;

7. Mentalitatea serviciului voluntar să fie o parte componentă a stilului de viață adventist;

8. Mijloacele și resursele bisericii să fie orientate spre susținerea voluntarilor consacrați;

9. Biserica locală să devină locul de pregătire a lucrării misionare a tineretului;

10. Astfel, tineretul va fi în mod direct implicat în misiunea bisericii și în ducerea Evangheliei veșnice.

„Această biserică a început cu tineri, încheierea lucrării ei va fi făcută tot de tineri. Să-împuternicim pe tinerii secolului XXI pentru misiunea care le revine. Mergem acasă, și nu putem altfel, decât să spunem și altora despre Domnul Hristos, care ne va conduce în căminul nostru veșnic“, concluzionează Baraka Muganda.

ANN Bulletin, Adventist News Network, 24 februarie 1998

A treia întâlnire a colaboratorilor Agenției matrimoniale REBECA s-a desfășurat în perioada 24-26 aprilie, la ITA - Cernica. Beneficiind de un cadru natural magnific, de condiții tehnice deosebite și de o participare prestigioasă din partea conducerii bisericii, ultima întâlnire REBECA a însemnat un frumos succes. Aproape 80 de tineri necăsătoriți, din toate colțurile țării, s-au bucurat de activități specifice întâlnirilor noastre și de momente de partășie de neuitat. Nu promitem căsătorii, oferim doar șanse: șansa de

a cunoaște alți tineri care au aceleași aspirații și dorințe, șansa de a fi cunoscut.

După aproape un an de existență, avem înscrși peste 300 de colaboratori și câteva căsătorii încheiate. Dacă ești membru al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, ai între 20 și 40 de ani, ești necăsătorit și te interesează proiectul nostru, scrie-ne pe adresa: Agenția matrimonială REBECA, Craiova 1100, O.P. 1, C.P. 37. Vei primi un chestionar amănunțit. Completează-l, trimite-l înapoi și vei intra în banca noastră de date. Totul este gratuit și strict confidențial.

Următorea noastră întâlnire va avea loc la sfârșitul lunii august, probabil tot la ITA - Cernica.

Agenția matrimonială REBECA

ADRA-România trimite doi misionari medicali voluntari în Senegal. Luni, 11 mai, doi voluntari medicali ADRA, dra Oana Iacob, din Ploiești, și dra Elena Munteanu, din Iași, ambele de profesie asistente medicale, au părăsit România, cu destinația Dakar, Senegal, pentru a-și oferi serviciile în această țară, timp de un an. Cheltuielile pentru transport,

asigurări și mâncare sunt suportate de ADRA-Elveția, iar cazarea va fi asigurată de ADRA-Senegal.

Cele două românce au ajuns cu bine la Dakar, după cum ne-a informat Paulo Bechara, directorul ADRA-Senegal. Ele vor asigura supravegherea medicală într-o clinică de 80 de paturi, din Niaguis, și vor face deplasări în localitățile din jurul clinicii, pentru a acorda îngrijire medicală la domiciliu, precum și pentru a învăța populația să practice regulile de viață sănătoasă și de prevenire a îmbolnăvirilor.

În prezent, ca urmare a apelului pentru misionari voluntari, lansat anul trecut, la Congresul Tineretului Adventist, de la Timișoara, Biserica Adventistă deține o bază de date pentru un număr de 60 de tineri, care și-au manifestat, cu acea ocazie, interesul în vederea implicării în misiunea externă. Participând efectiv la programele de pregătire preconizate să se desfășoare în acest sens, viitorii voluntari vor avea posibilitatea să slujească, în funcție de pregătirea profesională, în diferite domenii de activitate, pentru ajutorarea țărilor subdezvoltate.

Buletinul RAP Mai/1998

Distribuitori de produse alimentare vegetariene. Magazinul „Country Life”, din cadrul Centrului de Sănătate și Medicină Preventivă, din Târgu-Mureș, oferă următoarele produse vegetariene: fulgi de cereale netratate chimic și termic, mîsli, fructe deshidratate, nuci, alune, nuci brazilene, semințe uleioase curățate, semințe de in, semințe de susan, orez nedecorticat, mei, hrișcă, mazare uscată, produse texturate din soia, sos de soia, făină de soia, făină de roșcove, condimente, uleiuri presate la rece, gemuri și dulciuri pentru diabetici, unt de arahide, mezeluri vegetale, avocado, amidon alimentar, germeni de grâu, pâine integrală, cereale instant pentru copii.

Adresa la care pot fi achiziționate aceste produse este: „Country Life”, Târgu-Mureș, str. Aurel Filimon, nr. 16, cod 4300, nr. de tel./fax 065-168822.

Firma BIOPACK S.R.L. (Fito-Fitt) oferă următoarele produse vegetariene: fulgi de cereale, diferite sortimente de mîsli, de granola, de soia texturată, paste făinoase fără gluten, făină fără gluten, pâine dietetică integrală, instant vegetal, mezeluri vegetale, lactate vegetale, pâstăi ambalate.

Produsele dorite pot fi comandate telefonic sau se poate face abonament la ele,

urmând să fie distribuite de agentul teritorial al firmei. Magazinele acesteia sunt în Brașov, str. Operei, nr. 35, nr. de tel. 068/419305, și Sfântu Gheorghe, Piața centrală, nr. de tel. 067/351227, nr. de fax 067/312095.

VEGI LINE S.R.L., Târgu-Mureș, este un alt distribuitor de produse alimentare vegetariene, în principal mezeluri de soia, fabricate în Ungaria. Produsele pot fi cumpărate de la Berecz Vilmos, Târgu-Mureș, str. Ion Mihuț, nr. 7/13, nr. de tel. 065/131211.

Biserica se confruntă cu restricții sporite în Rusia.

Potrivit rapoartelor de presă, evenimente recente din Rusia demonstrează o atitudine restrictivă tot mai accentuată față de unele activități religioase.

Potrivit ziarului *Moscow Times*, expulzarea unui misionar baptist din extremul orient rus, prin refuzul de a i se înnoi viza, este „unul dintre primele cazuri de încălcare a drepturilor omului, sub noua lege din Rusia, cu privire la religie”.

Administrația locală din regiunea Tula a interzis ca bisericile să folosească săli publice pentru servicii religioase. Rapoarte de la Keston News Service spun că două biserici locale, una baptistă și una adventistă de ziua a șaptea, au fost evacuate dintr-o sală de teatru aflată în proprietatea municipalității din Venev.

Oficialitățile locale au emis o hotărâre prin care nici o clădire aparținând patrimoniului public nu poate fi folosită pentru servicii divine, de nici o confesiune religioasă. Raportul Keston mai afirmă că, la luarea hotărârii au fost prezenți patru preoți ortodocși, dar protestanții nu au fost reprezentați, iar apoi citează răspunsul pastorului bisericii baptiste, Igor Gorshkov: „Preoți ortodocși au vorbit vehement împotriva noastră, la întâlnirea cu administrația regională. De ase-

menea, ei publică în presa locală articole prin care susțin că bapțiștii sunt dușmanii poporului rus”.

Keston citează un răspuns din partea bisericii adventiste, în care o membră, Valentina Bezugolnaya, spune că se crede că hotărârea a fost luată pe baza unui decret prezidențial care nu poate fi verificat. „Intenționăm, acum, să punem deoparte fonduri ca să cumpărăm o clădire în centrul orașului Venev”, spune Bezugolnaya. „Între timp, biserica se adună în apartamentul meu.”

Biserica Adventistă face multe demersuri pentru apărarea libertății religioase în Rusia, lucrând în colaborare cu Asociația Internațională pentru Libertatea Religioasă.

ANN Bulletin, Adventist News Network, 5 mai 1998

Încercări nereușite de a schimba statutul Bisericii Adventiste din Letonia.

„Recent, în parlamentul leton s-au făcut încercări de a reduce la șase lista comunităților religioase tradiționale: luterani, catolici, bapțiști, ortodocși, credincioși de rit vechi și evrei”, spune Reinder Bruinsma, secretarul Diviziunii Trans-europene, al cărei teritoriu include Letonia. „Aceste încercări de schimbare a legii, care i-ar fi exclus pe adventiști, au fost respinse. Totuși, există motive să credem că se vor face noi încercări, după apropiatele alegeri naționale”.

Dezbaterile din Letonia au loc după ce, în septembrie 1997, Rusia a adoptat o lege care modifica statutul unor grupări religioase și impunea un proces de înregistrare obligatorie pentru toate religiile.

„În prezent, Biserica Adventistă se numără între organizațiile religioase tradiționale din Letonia. Biserica Adventistă a primit un comunicat oficial, datat din 4 februarie 1997, din partea Ministerului de Justiție din Letonia, prin care se confirmă acest statut. Totuși, unele motive au făcut ca Biserica Adventistă să-și piardă dreptul

de a preda religia în școlile publice, un drept pe care trebuie să-l aibă toate religiile tradiționale”, spune Bruinsma.

Vladis Zilgavis, președintele Uniunii Baltice, spune că este esențial să se facă demersuri permanente la guvern. „Este important să ne apărăm în continuare poziția, pentru că, dacă ne-am pierde statutul actual, ar fi ilegal să ne predicăm șolia în afara bisericilor noastre”, spune Zilgavis. Adventiștii lucrează în Letonia din 1920, având în prezent 3899 de membri în 43 de biserici.

ANN Bulletin, Adventist News Network, 5 mai 1998

Directoarea Departamentului Misiunea Femeii ia cuvântul la întâlnirea Asociației femeilor islamice.

Sora Ardis Stenbakken, directoarea Departamentului Misiunea Femeii, pentru Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, a rostit un mesaj cu ocazia unui simpozion inter-religios, organizat de asociația Women's Auxiliary din Mișcarea islamică Ahmadiyya, pe 18 aprilie, la Silver Spring, Maryland, S.U.A.

Simpozionul, cu titlul „Rolurile sociale și spirituale ale bărbaților și ale femeilor în religia mea”, a reunit femei de diferite religii, pentru a discuta subiecte religioase importante.

„Cu ocazia acestui simpozion s-a manifestat o atitudine foarte deschisă și mult interes pentru teme spirituale”, a spus sora Stenbakken. „Am explorat împreună puncte comune. M-am bucurat pentru că am putut să vorbesc despre felul în care a lucrat Domnul Isus pentru cei lipsiți de drepturi, mai ales pentru femei.”

Simpoziunile anterioare, la care a mai participat sora Stenbakken, au acoperit teme precum „Spiritualitatea, moralitatea și viitorul femeilor”, „Ținta vieții umane și cum s-o atingem” și „Mesia”.

ANN Bulletin, Adventist News Network, 28 aprilie 1998

Gladisz Antal (5 ian. 1906, Budapesta - 8 apr. 1998, Tinca, Bihor), rămâne orfan când avea doar trei ani. Împreună cu fratele său mai mare vine la Târgu-Mureș, unde învață diferite meserii (tâmplărie, strungărie, agricultură).

În anul 1937 este invitat de un prieten la biserica adventistă. De atunci, decizia fermă de a-și închina viața lui Dumnezeu, a schimbat cursul vieții sale.

În anul 1940 ajunge la Cluj-Napoca, unde cu bucurie acceptă chemarea de a lucra ca evanghelist cu literatură. Fiind foarte activ în biserică, mai ales în organizarea orchestrelor, este trimis la Oradea, ca misionar, unde lucrează împreună cu fratele Pop Sandor. Acolo începe drumul lung în slujirea Evangheliei. În următorii 26 de ani lucrează ca pastor la Satu-Mare, Baia-Mare, Carei, Odorhei, Miercurea-Ciuc, precum și în județele Cluj și Sălaj. După ieșirea la pensie, a răspuns cu bucurie chemării la slujire, lucrând încă 24 de ani.

Andrei Kapitan (1906, Săcele, Brașov - 19 feb. 1998, București), botezat în Biserica Adventistă la vârsta de 18 ani, a fost membru, pe rând, în bisericile din Brașov, Sighet, București (Popa-Tatu și Militari). Aștepta cu dor revenirea Domnului Isus, vestind și altora speranța sa. Deși în ultimii cinci ani de viață a fost lipsit de auz și de vedere, nu a pregetat să fie prezent la toate programele comunității, fiind un bun exemplu de trăire creștină.

Dumitru Neață (7 iul. 1921, Teslui, Olt - 20 apr. 1998, București) a primit credința în Biserica Adventistă a vârsta de 14 ani. Vine în București, unde învață meseria de tinichigerie. După satisfacerea serviciului militar și participarea la război, revine la București. Se căsătorește cu tânăra Ștefania Melinț, care moare de cancer la vârsta de 33 de ani, când Emanoil Enoch, fiul lor, avea doar 4 ani. Fratele Neață s-a recăsătorit în comunitatea Labirint; soția sa, sora Suzana Neață, a decedat în iunie 1992.

Fratele Neață a lucrat mult timp ca prezbiter și ca prim diacon în comunitatea Labirint. A decedat după o suferință îndelungată.

Constantin Vâlcu (21 aug. 1921, Urluiești, Argeș - 28 mar. 1998, București) a fost botezat în biserica adventistă în anul 1946, în comunitatea București-Grant. În același ani s-a căsătorit cu sora Natalia și au avut trei copii, două fete și un băiat. Fratele Vâlcu a lucrat cam 40 de ani în comunitatea București-Crinul, ca diacon, prim diacon și prezbiter. A fost apoi membru în comunitatea București-Tei,

iar în ultimii ani, în comunitatea București-Marașatha, unde a lucrat ca diacon la Școala de Sabat.

Ion Stănoiu (5 sep. 1924, Teslui, Olt - 3 ian. 1998) a primit de mic credința în Biserica Adventistă, fiind membru, succesiv, în comunitățile Curtișoara și Slătioara. În 1980, biserica din Slătioara se mută în locuința sa, punându-se astfel bazele comunității Slatina, care numără în prezent peste 100 de membri. Conducerea orașului îi confiscă locuința și este nevoit să se mute împreună cu familia la Râmnicu-Vâlcea. Aici îndeplinește pe rând diferite slujbe în biserică, este un bun sfătuitor, dar mai ales un foarte bun evanghelist. În 1997, primește diagnosticul de cancer pulmonar. Tratamentul naturist și încrederea în Dumnezeu duc la o schimbare vizibilă, familia și biserica fiind încurajate. Încheie anul 1997 în dureri grele, dar de scurtă durată. Totuși, pe 5 ianuarie, este depus alături de fiul său cel mai mare, decedat cu doar șapte luni în urmă, într-un tragic accident de circulație. Rămân în urmă soția, două fiice și doi fii, mângâiați de speranța învierii.

Ana Miller (28 aug. 1906 - 31 dec. 1997), membră a comunității Iași-Sărărie, a primit credința în anul 1922 și apare printre primii membrii în registrul bisericii adventiste din Iași. S-a căsătorit în anul 1924 cu fratele Ioan Miller. Nunta lor a fost prima sărbătoare de acest fel în tânăra comunitate din Iași. Cei patru copii cu care Domnul i-a binecuvântat au fost crescuți după principiile legii divine.

Ușa casei lor a fost deschisă oaspeților întotdeauna, iar sora Miller a fost o adevărată mamă pentru cei nemângâiați și flămânzi. A slujit mulți ani ca primă diaconesă și a cântat timp de 39 de ani în corul comunității. A adormit liniștită, în fericita nădejde a glorioasei învierii.

Constantin Rusu (23 aug. 1937, Obârșeni, Vaslui - 26 apr. 1998, Timișoara) a fost al treilea dintre cei opt copii ai familiei Vasile și Eleonora Rusu.

La vârsta de 16 ani, în 1953, fratele Rusu încheie legământ cu Domnul prin botez. Câțiva ani mai târziu, se stabilește la Timișoara, unde o cunoaște pe Marioara Groza, cu care se căsătorește pe 22 mai 1964. În familia Rusu se naște unicul fiu, Valentin, care de mic este consacrat Domnului.

În anul 1965 este ales prezbiter al bisericii adventiste din Timișoara, purtând această slujbă până în ziua morții. În toți acești 33 de ani de slujire, fratele Constantin Rusu se distinge ca un prezbiter preocupat de bunul mers al departamentelor bisericii locale. Datorită talentului său muzical, a înființat și dirijat primul cor al bisericii din Timișoara. Om harnic, devotat lucrării lui Dumnezeu, muncește pe șantierul de construcții ale bisericilor din Sacoșul Turcesc, Timișoara-Betania și contribuie la amenajarea celei de-a treia biserici din Timișoara.

După trei luni de suferință, trece la odihnă, având certitudinea iertării și nădejdea în învierea celor dreți.